Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Etlar, Carit.; af Carit Etlar.
Titel | Title:	Ungdoms Kampe : en Fortælling fra 1839
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : V. Pio, 1896
Fysiske størrelse | Physical extent:	VIII, 135 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57.-99.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130021032469

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Carit Etlar

Ungdoms Kampe.

Ungdoms Kampe.

En Fortælling fra 1839.

Af

Carit Etlar.
(Carl Brosbøll.)

Kjøbenhavn.
V. Pio's Boghandels Forlag
1896.

Sally B. Salomons Bogtrykkeri. Kjøbenhavn.

Fortale.

Denne Bog, som er en forkortet Udgave af „Slægtskabet", skrev jeg i mit toogtyvende Aar; den udkom under Mærket „Carl", som min første større Fortælling i Aaret 1839. Jeg levede dengang ubemærket paa mit Kvistkammer, tilbragte Dagene paa Kunstakademiet og Aftenerne med Læsning af Literaturens klassiske Værker. En frisk Luftning var brudt ind over Landet, og Aandslivet i Kjøbenhavn var gjennemglødet af Kjærlighed til Kunsten. Denne var Tidens Hovedinteresse. Gik vi i Theatret, da var det genial Poesi, som bares os imøde af Scenens Mestre, i Akademiet dyrkedes Kunsten med Ærefrygt af verdensberømte Aander, kortsagt: Kjøbenhavn stod i Rang med Europas navnkundigste Hovedstæder.

Som bekjendt herskede Romantiken i Trediverne og Fyrrerne. Dens Karakteermærke var, at den gjenindsatte de nationale og religieuse Følelser i deres Ret efter den franske Revolutions bundmaterialistiske Herredømme. — Undertiden gik det vel lidt „hah-stemt" til, men man troede alligevel paa de store Ord og fik Andre til at tro derpaa. Naar da en ung, formastelig Fyr søgte at spække sin Romantik med lidt haandgribelig Virkelighed, skummede let Gudernes Vrede over.

Det var dog i det Hele taget en herlig Tid for Ungdommen. Tidsaandens Løsen var Sundhed, Skjønhed og Kraft: en herlig Overgangsperiode til en senere realistisk

Æra. Alle Sjælsevner vare i Knop, alle Legemskræfter i Blomst. Det var Følelsen, ikke Tanken det gjaldt om paakalde, Hjertet og ikke Hjernens Klogt; kortsagt Følelsen sad i Høisædet; og er dette ikke al sand Ungdoms Kjendemærke? Alt var endnu for mig Løfter, Mulighed, Haab, famlende Usikkerhed, freidig Tro paa det Umulige. — Ungdommens store, uerstattelige Rigdomskilde, den umiddelbare Oprindelighed, laa i Luften omkring os. Det „Oprindeliges" Skatkammer stod paa vid Gab, og ud derfra fløi den sande Genialitet, dens mægtige Vinger hed Skaberkraft og Enfold. — Alt hvad de modnere Aar senere bragte af Herligheder: Kundskab, Magt, Herredømme har aldrig, vil aldrig kunne opveie disse tabte Ungdomsskatte, der fostrede vore store, naive Aander.

Professor Abrahams holdt mig som saa mange Andre ved Raad og Daad tæt ind til den franske Literatur. Studiet af denne Kunsts Form: Udtryksmaaden, Sætningernes Konstruktion, Stoffets Ordning blev af væsentlig Nytte for mig, blandt andet ved Udarbeidelsen af mine Afhandlinger. Min Phantasi berigedes ved den fremmedartede Rigdom, der oplodes for mig. Iblandt de Bøger, Professoren laante mig, fandtes Victor Hugos Dramaer og hans berømte Fortaler til disse. Det kan maaskee have Interesse idag at høre, hvad Ungdommen i Trediverne tænkte og følte, under hvilke Opraab og Banner ogsaa den Tid kæmpede. Forunderligt nok synes de at have meget tilfælles med vore Dages. Alt dette fandt sit kraftigste Udtryk igjennem den nye Retnings store Forkæmper, Victor Hugo. Hans Forord til Hernani 1831 begynder saaledes, i Anledning af en ung Digters Død:

„Hvem skulle vi beklage i denne literaire Kamps Tid, de, som dø, eller de, som kæmpe? Det er sørgeligt at see en tyveaarig Digter forlade os, en Harpestreng brister, en Fremtid udslukkes, men ogsaa Hvilen har Tiltrækning. Er det ikke tilgiveligt midt under Kampens Anstrengelse med Misundelse at vende Blikket mod den, som hviler i Graven, medens vi forfølges af ustandselig Bagvaskelse, Forhaanelse, Skinsyge, Trudsler og lavt Forræderi. Retsindede Mænd lægges for Had; trofaste Mænd, som kun hige efter at skænke deres Fædreland Frihed: Kunstens og Intelligensens Frihed, og arbeidsomme Mænd, der fredelig følge deres Overbevisnings Værk, blive Bytte for lave Intriger, Politicensur og Utaknemlighed, selv fra dem, for hvem de arbeide. — Luther sagde paa Kirkegaarden i Worms: „Invideo, quia quiescunt?"

„Ligemeget, I Unge, taber ikke Modet! Hvor haard Nutiden end beredes Eder, saa vil Fremtiden dog blive smuk! Romantiken, der saa ofte er blevet slet udlagt, er, og dette er dens rette Signatur: Liberalisme i Literaturen. Denne Sandhed er idag anerkjendt af vore gode Hoveder, og deres Tal er stort. Den literaire Liberalisme vil snart, og Værket er allerede vidt fremskredet, være ligesaa populair som den politiske. Kunstens Frihed og Samfundets Frihed, see, det er det dobbelte Maal mod hvilke alle logiske og konsekvente Aander bør stræbe. See, det er den tvedeelte Enhed, der skal forene vore Dages stærke og taalmodige Ungdom! — Dette er vort Aarhundredes Grundlov, og den fornyer sig selv. Alle klassiske og monarkistiske Ultramontane ville forgæves rotte sig sammen, for at gjenoprette det Gamle i Samfund og Literatur.

Ethvert Fremskridt, enhver Udvikling vil bringe deres Stilladser til at ramle sammen. Selv deres heftige Reaction vil være os til Nytte, thi enhver Bevægelse i Revolutionen er et Skridt fremad. Frihed og Sandhed besidder det Gode, at alt hvad der gjøres derfor, og alt, hvad der gjøres derimod, fremmer dem i lige høi Grad. Til et nyt Folk maa der en ny Kunst, — efter Ludvig den 14des Literatur, der passede nøie til Hoffet, maa vi nu have Folkets Literatur, som er mere værdifuld.

Fremfor alt maa der være en indre Grundtanke i alt dette Nye. Lad Frihedsprincipet gjøre Nytte, men lad det virke fornuftigt. Ingen Etikette hverken i Livet eller i Bøger, — men Love. Hverken røde Hæle eller røde Huer. See, det er det, Folket begjærer, og Folket har Ret. — Lad nu en Digter træde frem — nu er der et Folk."

Min Bog blev altsaa skreven 1839. Jeg maa have været meget ung dengang, det er alt, hvad jeg kan sige. Famlen, Manglen paa Herredømme er jo den Unges Svaghed og Styrke. Denne beskedne Ungdomsbog, som er et Led i en nu, efter alle Solemærker at dømme, afsluttet Udvikling, viser en „Ynglings" Overgangsperiode, og maa som saamange andre Ynglinges Overgangsværker bede Læseren om Undskyldning, fordi den igjen appellerer til hans Interesse. Jeg efterkommer literaire Venners Ønske og trøster mig med, at Bogens Beskedenhed er dens Ungdoms skjønneste Dyd.

Ærbødigst

Forfatteren.

Gjentofte, i November 1896.

I.

For Enden af St. Pederstræde laa et lille grundmuret Huus, som just ikke saae synderligt anseeligt ud. Stedet var forfaldent, Vinduerne smaa og solbrændte, Ruderne ituslagne og Hullerne tilklistrede med Papirstrimler, som Regnen opblødte og gav uhindret Adgang til at trænge igennem.

Til denne Bolig saae man en kold, mørk Novemberaften en Mand skynde sig; han agtede ikke paa Sneen, som hvirvlede omkring ham og klæbede sig fast i hans tykke Frakke, ikke heller den barske Vind, der hvert Øjeblik truede med at rive ham Hatten af Hovedet.

„Alt er mørkt," hviskede han, „Maanen skjuler sig, en skærende Kulde gennemisner mine Lemmer, — i mig har det ogsaa længe været Vinter." Med disse Ord rystede han Sneen og Vandet af sin Frakke og stod faa Øjeblikke efter for det omtalte Huses Dør.

Flere Gange maatte han ringe paa, før den blev oplukket, endelig blinkede et Lys i Forstuen, Døren

aabnedes, og Manden traadte ind i et Værelse, hvis Bohave røbede den yderste Armod. De nøgne Vægge vare behængte med to store Portraitmalerier, indfattede i dybe Rammer, der endnu bare Spor af deres Ungdoms rige Forgyldning. Uden Vanskelighed kunde man gjenkjende Originalen til det ene af dem i et Fruentimmer, som befandt sig i Værelset, hvorimod det andet Portraits ungdommelige og runde Træk, paa dets Original — Manden — vare gjennempløjede af Furer og Folder. Fra Stedet, hvor disse to Portraiter hængte, syntes de spottende at skue ned paa den Fattigdom, Værelset indesluttede. To Stole, et Bord og to Sengesteder vare de eneste Meubler, der fandtes. Den ene af Sengene var bedækket med et i gamle Dage smukt Damaskes Omhæng, nu derimod hang det falmet omkring Stolperne. I den anden Seng sov to smaa Born paa Halmmadratser, og ved deres Fødder knurrede en stor, graaspraglet Kat, idet den magelig strakte sig paa sit varme Leje.

Det eneste Lys, som lod Beskueren opdage det her Beskrevne, fik Værelset af en lille Skillingspraas, hvis svage Flamme Trækvinden fra de utætte Ruder viftede frem og tilbage. Ved dette sad Moderen og stoppede nogle Linnedstykker, medens Dørens Klappren slog Takt til det Hvin, som Stormen gennem Skorstenen af og til nedsendte i den kolde Kakkelovn. Hendes forhen

skjønne Træk havde Sorg og Græmmelse vel ikke ganske forandret, men gjort skarpere; de mørkebrune Øjne havde mistet deres Glans og stirrede matte og dunkle ud af deres Hulninger.

„Det var da godt, at Du kunde komme," — udbrød hun, da Manden traadte ind; — „to hele Timer har jeg siddet og ventet efter Dig med Theen; — nu kan Du ogsaa have det saa godt, derhenne paa Kakkelovnen har jeg sat af til Dig. At det er koldt, er Din egen Skyld, fordi Du nægter mig Penge til Brænde. Om Du end ikke bryder Dig om mig, saa burde Du dog være mindre ligegyldig mod vore Smaa; de Stakler have grædt den hele Aften."

„Begynder Du nu igen, hvor vi slap i Middags?" udbrød Manden, idet han trak sin vaade Overfrakke af, — „det er dog mærkeligt, at Du aldrig kan modtage mig uden med Bebrejdelser."

„Bebrejdelser!" — gentog Konen; — „synes Du ikke, Du fortjener det for al den Kval, Du volder mig? Lader Du mig ikke savne Livets første Nødvendigheder? Agter Du paa, at vor Julius og Bertha næppe have saameget, de kunne klæde sig i, og hvor rolig kan Du ikke hver Dag høre deres Graad og Klager? — Jeg Ulykkelige!" tilføjede hun grædende, „at Skæbnen skulde knytte mig til et Menneske som Dig; jeg forbander den Dag, Du blev min Mand!"

„Gjør Du det, Laura?“ spurgte Manden, ifærd med at drikke sin kolde The. — „Hvad var da egentlig Grunden hertil? Hvem opstillede de Garn, som hildede mig saaledes, at jeg alene kunde befri mig derfra ved Ægteskab? — Skylden var ikke min!“

„Ti, ti!“ raabte Laura — „bliver Du aldrig kjed af at erindre mig om dette Svagheds Øjeblik; — dengang var Du en kjærlighedsfuld Mand, som jeg betragtede med Stolthed, Herrerne med Misundelse, — nu derimod er Du bleven en kold, beregnende Gnier, der ikke engang kan give Din Kone et Stykke nyt Tøj; jeg — som for Din Skyld gjorde Afkald paa den Lykke, Skæbnen havde bestemt mig, som i gode Dage blot behøvede at vinke for at finde ti beredvillige Tjenere til at udføre mit ringeste Ønske, — jeg maa nu selv paatage mig den simpleste Tjeners Forretning, leve her i denne skumle Afkrog, omringet af Børneskrig og Klager saa lang Dagen er; min eneste Løn derfor maa jeg søge hos mig selv, i min egen Bevidsthed; ikke en Mine i Dit Ansigt takker mig — Du sparer ikke nok — Du ødelægger formeget — vi maa indskrænke os — det er Dit Valgsprog. — Giv mig min tabte Lykke, mine svundne Glæder igen.“

„Giv mig Erstatning for de sidste otte Aar,“ sagde Stilling sagtmodig, „eller“ — tilføjede han, „hvad bedre er, giv mig Døden, som ender dette Helvedesliv.

Hvem har ødelagt mig?" vedblev han — „hvem har, fra en velhavende, anset Mand, bragt mig til Bettelstaven? Havde Du fordret mindre og undværet mere af det, Du kaldte Fornødenheder, skulde jeg aldrig være kommen til at ernære mig som Kontorist eller have behov at blues, naar jeg møder en fordums Bekendt paa Gaden. Jeg var svag, Du letsindig, det er Aarsagen til vor Ulykke"

„Det er ret, giv mig Stakkel Skylden, det er Din gamle Vane, og skrig blot lidt højere, at ikke alene Børnene kunne vaagne, men at ogsaa Naboerne høre det. Du tænker ikke paa, August! hvormeget Du forsynder Dig mod mig." Med disse Ord sank hun grædende ned paa en Stol og skjulte sit Ansigt i Hænderne.

„Græd ikke," raabte Stilling, „her bringer jeg Trøst for Dig, se engang;" han fremtog en Pose, han hidtil havde skjult paa Brystet, og rystede en Mængde Sølvpenge ud paa Bordet. — „Der," vedblev han, „tag disse Penge, Du har nu lært at skatte Deres Værd, vore Børn skulle nu ikke længer sulte, Du ikke fryse; men anvend dem godt, de ere surt fortjente."

Synlig overrasket rejste Laura sig hurtig og tørrede sine Øjne. „Er det muligt," sagde hun, „alle disse Penge tilhøre os?"

„Hvorledes skulde de ellers komme her," svarede han.

„Hvorledes! hvorledes! ja, det er just det, jeg ikke kan forstaa; paa hvilken Maade er Du kommen i Besiddelse af denne Sum? Hvad har Du solgt for den?"

„Hvad jeg har solgt," sagde Manden med en lav, undertrykt Stemme, — „det eneste Gode, jeg endnu ejede — mig selv har jeg givet for dem, og regner Du det for Intet, saa læg min Ære til, min hele Fremtids Ro er forsvunden for disse tresindstyve Rdlr. Hvad synes Du derom? Tag dem bort, gjem dem, jeg kan ikke holde ud at se dem spille i Lysskjæret, det usle Metal, som gjør Enhver til sin Slave — den Redelige til en Kjæltring."

August Stilling var som et fattigt, fader- og moderløst Barn i sin tidlige Ungdom bleven antaget i Sons Sted af en rig Sukkerraffinadeur i Aarhus. Hans Venlighed og aabne Karakter vandt Alles Hjerter. Da han blev ældre, satte Plejefaderen ham paa sit Kontor, hvor hans Omhu for Forretningerne snart hævede ham til den Første. Flere heldige Handelsrejser forøgede den Gunst, han stod i, og gjorde ham uundværlig for Handelshuset. I sit 25de Aar fik han en Aktie med i Plejefaderens Handel og tog til Kjøbenhavn for der at bestyre Bogholderiet ved Sukkeroplaget. Ung, smuk og rig, saaes han gjerne i de Kredse, hvortil Anbefalingsbreve fra Faderen aabnede ham Adgang. Paa den Maade blev han bekjendt med Laura, Datter af en

Kammerraad og Toldinspekteur. Denne Dame, som enhver af Koketteriets og Forstillelsens Vaaben stod til Tjeneste, hildede ham snart i sine Garn. Paa et Maskebal glemte han sig saavidt, at han Dagen efter gjorde hende et Ægteskabstilbud, og allerede to Maaneder senere var hun hans ægteviede Hustru. Stilling forgudede hende og var i Begyndelsen svag nok til at anse hendes Ønsker og Villie som Rettesnor for sig. Hun benyttede sig saameget deraf, at han lod sig lede af hende i Et og Alt. Deres Hus var et af de eleganteste i Byen, Selskaber og Baller hørte til Dagens Orden. Enhver, som blot forstod at hylde og beundre den smukke Husfrue, var en kjærkommen Gjæst. Udgifterne i en saadan Husholdning oversteg snart Stillings Indtægter. De Forestillinger, han gjorde hende, frugtede ikke. Da Manden ikke ejede mere, tog han af Handelshusets Kapitaler. Hans Plejefader ophævede al Forbindelse med ham, saasnart han kom til Kundskab herom. En Handel, som Stilling oprettede for egen Regning, mislykkedes, han gik Fallit, og Armod bankede paa hans Dør. Det blev her som sædvanligt. Næppe hørte den talrige Venneskare, der før havde oversvømmet Huset, hans Fald, førend den forsvandt. Stilling stod alene med sin Fattigdom, enhver Vej til Redning var spærret, han solgte Gaard og Meubler og lejede sig en Bolig i Sanct Pedersstræde. Længe levede han her uden at

være i nogen Vej, hans Hustru klagede; hun havde kun elsket hans Penge og var ikke skabt for Armod. Baller og Selskaber vare borte, og bittre Bebrejdelser regnede ned over Stilling. Endelig aabnede sig en ny Erhvervskilde for ham; han fik en Plads paa et Handelskontor, Lønnen var vel ubetydelig, men dog bedre end Intet, og han begyndte igjen at arbejde med sin vante Flid og Iver. Laura havde imidlertid født to Børn til Verden, en Søn og en Datter, de daglige Udgifter bleve større og større. Hvad skulde han gribe til? Hustru og Børn manglede Livets første Nødvendigheder, de ejede Intet mere at sælge. Han fattede i sin Nød en fortvivlet Beslutning: opbrød sin Principals Pult, tog tresindstyve Rdlr. deraf, det var denne Sum, han leverede sin Kone om Aftenen.

Næste Dag var en Sorgensdag i Huset. Strax efter Stillings Komme til Kontoret bemærkedes det skete Indbrud. Mistanken faldt paa ham, som havde været den sidste, der forlod Stedet den foregaaende Aften. Der behøvedes heller ikke anden Bekræftelse paa hans Brøde end den, som viste sig i hans forstyrrede Mine. Forbitret lod Principalen ham hæfte. Allerede i det første Forhør bekendte den Ulykkelige Alt og udviklede sit hele Livsforhold for Retten. Et Fjerdingaar hengik, før den Dom faldt, som dømte ham til Børnehuset. Man vidste ikke, om han døde under sit Ophold der eller, efter at

være kommen paa fri Fod, havde forladt det Sted, som var Vidne til hans Glands i Lykkens Dage og til hans Vanære i Ulykkens. Hans Søn kom i Huset hos sin Gudfader. Laura derimod beholdt selv Datteren og ernærede sig ved at sy Modepynt, indtil ogsaa hun sporløst forsvandt.

II.

Det var om Aftenen i Januar Maaned; Klokken slog otte. Fra Hovedvagten paa Kongens Nytorv raabte Skildvagten Vagt i Gevær. Soldaterne stormede ud, og Tombouren slog Hvirvel til Bøn. Da aabnedes Portene til Charlottenborg, og ud styrtede en Mængde unge Mennesker. Enhver ilede sin Vej, Nogle enkeltvis, Andre i Klynger, enten for at søge Hjemmet eller Steder, der vare interessantere og lovede større Nydelse.

I Sværmen var ogsaa to unge Mennesker, Jules og Carl. De holdt sig tilbage og ventede, til de Øvrige vare passerede igjennem Porten. „Hvor skulle vi nu gaa hen?“ spurgte Carl, da de kom udenfor — „hjem? eller en Tour til Toldboden? Vejret er smukt og indbydende.“

„Til Toldboden!“ gentog Jules ivrig — „er Du bleven gal? Erindrer Du ikke, at jeg har begge vore Billetter i Lommen? Vi maa i Teatret, der kan ikke være gaaet flere end to Akter, og Slutningen af Correggio er værd at see. Desuden“ — tilføjede han: „hende! —

den smukke Dame, jeg mødte før — jeg maa see hende, jeg kjender hendes Loge, Litr. C, første Etage, og fra vor Loge kunne vi i al Mag see derover."

„Veed Du hvad, lille Jules," sagde Carl, „lad mig sige Dig et Par Ord i Fortrolighed: Du er en Nar. Hvad ligner nu det, først at spadsere tre, fire Gange igjennem Østergade for at see et kjønt Ansigt, saa vade igjennem Snee og Pøle paa Kongens Nytorv for at opdage, hvor hun gaaer hen, og nu til syvende og sidst gaa paa Komedie Klokken otte ikke for Correggios, men for hendes Skyld: Din Sands for de skjønne Former er for stor."

„Du misunder mig, deri stikker det Hele. Kom nu blot og lad os ikke spilde den kostbare Tid med at prædike Moral."

„Jeg faaer vel at følge Dig," — ytrede den Anden — „skønt Gud veed, jeg hellere blev hjemme." Han fulgte sin Ven over Torvet og stod faa Øjeblikke efter i Logen.

Det første, han foretog sig, efter at være kommen der, var at skaffe sig saa stor en Plads som muligt. Dernæst besaa han de øvrige Tilstedeværende i Logen og indlod sig lidt efter i Samtale med en Borgerkone, hvis kuglerunde Ansigt tydelig nok sagde, at hun ikke solgte Fedevarer omsonst. Jules derimod var næppe kommen, før hans Blik fløj over i Logen, hvor han vidste, at den omtalte Ubekjendte befandt sig.

„Hun er der," hviskede han, „hvor hun er dejlig, — hvilke Øjne! — see, der nede sidder hun, den Anden fra Pillen." Vennen agtede ikke stort herpaa; han morede sig i dette Øjeblik ved at høre Madamen tale om sin Næring og sin salig Mand, hvem hun brugte til Omkvæd for hvert andet Ord.

„Carl," gentog Jules ærgerlig, „see dog derned, der bag den sortklædte Dame til Venstre!"

„Ja," svarede Carl ligegyldig, „hun er ret tækkelig." Derefter begyndte han igjen sin afbrudte Samtale med den solide Spækhøkermadame.

Jules var lutter Øje, siden hans Blik faldt paa den unge Dame. „Jeg gad vidst, hvem den høje, bebrillede Fyr er, som staaer bag hende; maaske en begunstiget Tilbeder! nej, det kan han ikke være, siden en Pige fulgte hende herhen; jeg tager ogsaa fejl, det var hendes Sidedame, han hviskede til."

I dette Øjeblik rullede Tæppet op, og Lysekronen gik i Vejret til stor Ærgrelse for Maleren, der Intet ændsede uden den unge Dame.

Næppe var Stykket forbi, førend han hurtig greb Hue og Ziegenhainer, og uden at bryde sig om sin Ven, ilede han ned ad Trapperne for endnu en Gang at see Damen gaa bort. Længe stod han der, puffet fra alle Sider, uden at have Øje for andet end det lille Englehoved, der af og til saae ud af Logen, som om hun ventede paa sin Ledsager.

„Gud give! at Ingen vilde komme efter hende," mumlede han, „saa kunde jeg maaske følge hende hjem, der er da egentlig intet upassende i at tilbyde det." Han posterede sig ligeoverfor Indgangen af Logen, ved Trappegelænderet.

Trængselen var ophørt og de Fleste allerede borte, før den Ubekjendte kom ud og saae sig om til alle Sider. „Nu!" tænkte Jules, „hen til hende." — „De venter uden Tvivl paa en til at følge Dem hjem?" spurgte han ærbødig. — „Jeg vilde skatte mig særdeles lykkelig, dersom De tillod mig at ledsage dem. Jeg troer næppe, De kan blive her længer, Kontrolleuren har allerede slukket Lysene paa Gangen, og foruden ham er De og jeg de eneste Tilbageblevne."

„Jeg vilde gjerne tøve lidt endnu, Pigen kommer sikkert strax, hun lovede at være her Klokken ti og plejer aldrig at lade mig vente forgjæves."

„I Aften gjør hun det dog," vedblev Jules. „Vær uden Frygt for mit Tilbud; jeg gjør det blot for at fritage Dem for den Ubehagelighed at gaa hjem alene."

„Jeg takker Dem," svarede Damen, „skønt jeg bestemt troer, at Dorthea vil komme, naar jeg venter lidt endnu."

Men der kom ingen Dorthea, og hvem der i Stilhed glædede sig herover, var Maleren, især da han hørte, at Damen boede oppe paa Vestergade. Han bød

hende derfor Armen, hun modtog den, og saaledes vandrede de, paa Grund af det slette Føre, meget langsomt fra Theatret.

Bange og ængstelig støttede den skjønne Ubekjendte sig paa sin Ledsagers Arm og gik længe ved hans Side uden at tale et Ord. Forlegen søgte han flere Gange at begynde en Samtale og tog Vejr og Vind til Indledning. Derefter kom de til Stykket denne Aften og udtømte sig begge i Roes over Digterens Mesterværk. Under saadanne Samtaler havde de tilbagelagt Vejen op igjennem Vestergade og stode ved hendes Bolig.

„Her boer jeg," udbrød den Fremmede glad, — „nu takker jeg Dem for Deres Artighed!" Med disse Ord ringede hun paa Klokken.

„Jeg har vistnok ulige mere Grund til at takke Dem," svarede han, „turde jeg maaske, da de nu engang antager, at jeg har viist Dem en Tjeneste, vente en lille Løn ved at faae Deres Navn at vide?"

„Mit Navn?" gentog hun forundret, „hvilken Interesse kan det have for Dem?"

„Ikke anden, end at jeg, efter at have indført den gladeste Aften i mit Liv i min Erindringsbog, tillige kunde vedføje Navnet paa den, der var Aarsag hertil."

Damen smilede. „Det finder jeg meget naturligt; naar De altsaa optegner, at de fulgte en Dame fra

Komediehuset til Vestergade, fordi hendes egen Pige udeblev, saa skriv underneden Ida; saaledes hedder jeg, og nu Godnat! vort Bekendtskab er endt lige saa hurtigt, som det begyndte."

„Maaske," svarede Jules, og forbandede saa smaat Pigen, som nu kom for at lukke Ida ind. „Maaske," gentog Ida smilende, og Porten var imellem dem.

„Nej, nej!" mumlede han ærgerlig, „jeg burde slet ikke have ventet efter hende eller gaaet op til hendes Loge; hvad har det nyttet? et lykkeligt Kvarter, dermed er det Hele forbi. Min Ven Carl har Ret, naar han raader mig til at lukke Øjnene, hvergang jeg møder en smuk Dame paa Gaden. — Jeg gad dog gjerne vidst, hvor hun egenlig hører til; hendes Navn er Ida, men det hedder min Moders Kammerpige ogsaa."

Medens han holdt denne Monolog, blev en Dør i Kælderetagen lukket op, og en Kobbersmed stak Hovedet ud for at trække lidt frisk Luft. Ved Synet af denne Goliath foer den unge Maler uvilkaarlig et Skridt tilbage, før han fik Tid til at fatte sig saa meget, at han kunde fremstamme et Svar paa Smedens: Godaften.

„Nu, unge Herre!" udbrød Manden, „hvad staaer I her og spejder efter? Seer I paa Skyerne, hvorledes de brygge sammen til Sne i Nat? eller om Skorstenen endnu staaer som sædvanligt paa den store Graa derovre?"

„Nej," svarede Jules, „jeg staaer og husker mig om efter Navnet paa en Familie, som boer heroppe i Huset; jeg skulde tale med en Logerende der, men jeg tør ikke ringe paa, før jeg har —"

„Aha, er det saaledes fat," afbrød Kobbersmeden ham — „ja derom kan jeg give Dem Besked. Seer De! først og fremmest boer ovenover mig en Grosserer, hvis Kone og Datter vender op og ned paa Tiden, lamentere og rumstere hver udslagne Nat, som om alle Hexe fra Bloksbjerg holdt Dans der. Det la'er jeg gaa, gjør jeg; — men naar jeg tænker paa, at jeg har kjendt samme Mand, gaaende med Apostlenes Befordring fra Roeskilde og hertil og herfra til Roeskilde igjen, saa koger det inden i. — I gamle Dage var Ulf Baagøe hans Ven, og den Ene ikke bedre end den Anden, nu derimod braser han forbi min Kjælder hver Dag og stikker Snabelen ivejret uden at se ned til mig; men saadan gaaer det altid. Det var første Sal. Paa anden Sal boer Joden Elias. Paa tredie Sal, ja lad mig see, der boer tre fornemme Frøkener eller Fruer. Dermed har jeg givet Jer den Forklaring, I behøver, skal I op til Joden, saa banker I paa hos Joden, skal I til Grossererens; gjør i ligesaa, og dersom Jert Ærende fører op paa tredie Sal, vil jeg raade Jer til at vente til imorgen. Gud i Vold, Faerlil!" — Med disse Ord krøb Kobbersmeden tilbage i sit Hul og laasede Døren efter sig.

De modtagne Oplysninger gave Jules Stof til flere Betragtninger, end Smeden formodede; enten var den smukke Ida altsaa en Datter af den gale Grosserer, Jøden, eller en af de tre Frøkener, men til hvilken af disse Familier hun hørte, var noget, han ikke kunde udgrunde. Han vendte derfor om, for at gaa hjem, sang en munter Arie undervejs uden at bryde sig om Vægternes Hysen, eller at de Forbigaaende flere Gange vendte sig om efter ham i den Tro, at Vin og ikke Kjærlighed havde sat ham i en saa livlig Stemning.

Hjemme modtog hans flegmatiske Ven ham gabende og søvnig. — „Kommer Du nu endelig, Du forlibte Stær!“ — udbrød han og pudsede den lange Tande af Lyset. — „Det er dog at drive Raseriet vel vidt, ikke engang tilfreds med at ødelægge Din egen Ro, forstyrrer Du ogsaa min, og hvad har det hele saa indbragt?“

„Hvor hun var dejlig!“ raabte Jules, uden at agte paa disse Bebrejdelser. — „Du skulde blot have seet hende; Du kan ikke gjøre Dig noget Begreb om det Indtryk, hun har gjort paa mig.“ —

„Ja, hvor hun var sød, hvor hun var guddommelig! Det var intet Menneske — jeg ved det, en himmelsk Aand i jordisk Drapperi, en Fe! ikke sandt? — jo, jeg kjender Dine Beskrivelser; jeg har faaet dem saa tidt, at jeg kan dem udenad. Lad mig imidlertid høre Dit

Eventyr fra det Øjeblik, Du styrtede over Folk og Bænke ud af Logen, jeg vil da sammenligne dit med mit, og jeg vædder Ti mod En, at jeg faaer Overvægten."

Jules fortalte med alle en forelsket Ynglings sværmende Overdrivelser. Carl hørte rolig til uden at afbryde ham.

„Naa," udbrød han, da Vennen tav, „er det det Hele? Mine Tildragelser betyde noget ganske Andet. Jeg sluttede under Akterne Bekendtskab med en højst agtværdig Spækhøkermadame, ja lee kun, lee kun, Grinebider! jeg kan tænke, at det støder Din fine Smag, men hør videre: Jeg mærkede strax, at Madamen kunde lide mig, hun trakterede under Akterne med Sukkerkringler, tørrede Æbler og Rosiner, derfor tilbød jeg efter Stykket at ledsage hende hjem og bære hendes store Forraadspose. Undervejs havde vi adskillige interessante Samtaler, som rigtignok hverken gjaldt Vejr eller Komedie, men de langt reellere Gjenstande: Ost, Smør og Flæskepriser. Da jeg kom til hendes Bolig, bød hun mig ned i sin Kjælder paa en god Aftensmad, den jeg naturligvis lod mig smage. Hun har ogsaa en ganske smuk, lille, finhudet Datter; men jeg gik strax, efter at vi havde spist, og fik derfor ikke rigtig seet paa hende. Da jeg bød Farvel, inviterede hun mig til at komme igjen; jeg var hende altid velkommen, sagde hun, og saaledes har jeg aabnet mig en glimrende Udsigt til at

kunne leve delikat i Fremtiden. Hun boer forresten paa Gammeltorv. — Hvem synes Du nu, der har haft størst Lykke i Aften? Alvorlig talt vilde jeg ønske, Du fulgte mit Raad og søgte Dig en Kjæreste, Mage til min; det var jo den rene Profit for Dig. Nu har jeg sagt Dig min Mening, læg Dig den paa Hjerte, og skynd Dig saa at komme i Seng, Klokken gaaer til elleve, og jeg har nu spildt Tiden med at prædike Bod og Omvendelse for Dig."

Natten hengik for Jules uden Søvn. Han tænkte kun paa det bestaaede Eventyr, kaldte sig den mindste Omstændighed tilbage i Erindringen, medens Vennen sov trygt ved hans Side og i Drømme talte om Pølser og Skinker. Dagen efter saa man ham spadsere op og ned gjennem Vestergade. Hans Møje var imidlertid frugtesløs, intet Menneske kom til Syne i Vinduerne, og om det end havde været Tilfældet, vilde han dog ikke kunne bemærke det paa Grund af de tætte Rørjalousier.

De næste to Dage svandt bort paa den samme tragiske Maade, han hverken hørte eller saae Noget til Ida. Endelig blev Skjæbnen kjed af at drille ham længer; da han otte Dage senere gik op og ned igjennem Vestergade, bemærkede han hende allerede langt fra, siddende ved Vinduet paa første Sal. Efterhaanden som han kom Huset nærmere, sagtnede han sine Skridt,

indtil han omsider stod stille i en Port, hvor han i al Mag kunde mætte sine Øjne ved Beskuelsen af den smukke Pige. Nu var hans Tvivl tillige hævet, Ida var en Datter af Grossereren, og ikke af Jøden Elias paa anden Sal. Han blev længe staaende, lænet op til en af Portstolperne. Ida saae ud, Blodet foer Jules til Kinderne, hun bemærkede ham, det viste noksom den Hurtighed, hvormed hun trak sine smukke Øjne tilbage, og den Rødme, der overfoer hende i samme Øjeblik. Igjen et Par Gange skottede hun over til Porten; derefter rejste hun sig og forlod Vinduet.

Inderlig glad styrtede han hjem og omfavnede Vennen, som han mødte paa Trappen til deres fælles Værelse.

„Kjære Carl," udbrød han med et straalende Blik, „jeg er det lykkeligste Menneske paa Jorden; jeg har seet hende; hun er en Datter af Grosserer Frank."

„Du skulde hellere have revet lidt stærkere i min Kappe," — bemærkede Vennen tørt, „saa havde jeg været net faren. — Hvor Du tager afsted, enten hænger Du med Næbet som en syg Drossel, eller Du stormer frem som et vildt Føl; den kjære Middelvej kjender Du kun af Navn. See her!" vedblev han, da de vare komne indenfor, „under denne min Kappe bærer jeg paa den sirligste Maade en Present, jeg i Formiddag fik af min tilkommende Forlovede, Rikke Lange; det havde

seet smukt ud, hvis Du i Dine Følelsers Hede havde knust den." — Han fremtog en temmelig stor Byrde, som Kappen havde skjult, og udviklede af flere gamle Aviser en vældig Ost, som han holdt hen for Jules. „Hvad siger Du til den? Saadanne Rariteter faaer jeg i Foræring, medens Du lever af Luft og Djekast. Hvad mener Du nu om min Madam Lange? det var af hende jeg fik den!" —

„Nej! det gaar min Sjæl for vidt!" fremstammede Jules, idet han næsten kvaltes af Latter over Carls Tilfredshed og Glæde.

„Lee kun, Abekat!" sagde denne ligegyldig, idet han drejede Gaven paa alle Sider. „Osten bliver ikke vred over Din Spot og jeg langt mindre. Det er en ægte Ditmarsker, prima Sort, jo, jo! min Rikke har Sands for det reelle, og saa har hun et Ansigt som en Fastelavnsbolle med to Rosiner i; Du skulde bare see hende, lille Jules."

„Du bliver jo længer jo galere og lader ikke til at være skabt for andet en Mad og Drikke; jeg troer, at den største Ulykke, der kunde ramme Dig, var at hungre eller tørste en Smule."

„Paa det Lav," svarede Carl i sin sædvanlige Tone, „det er bedre at leve godt end at hungre og plage sit eget Jeg, fordi man ikke faaer en ubekjendt Pige at see efterat have trukket forbi hendes Vinduer

en Snes Gange. Men jeg mærker nok, at det kun lidet interessere Dig at høre tale om mine Yndlingsgjenstande; jeg vil derfor i Fremtiden aldrig oftere øde Tiden dermed, og kan det fornøje Dig, saa kom nu frem med Alt, hvad der er hændet Dig i Eftermiddag, jeg sætter mig imidlertid ned og skjærer et Stykke til Vesper for at prøve Rikkes Ost. Jeg skal ikke afbryde Dig en eneste Gang i dine Hjerteudgydelser."

III.

Maskeballet.

„Jeg holder ikke af, at Ida skal med til Maskeraden," sagde Adelheid til sin Moder, „tænk engang! hun vil være Grækerinde ligesom jeg, er det ikke fatalt?"

„Hun!" udbrød Moderen, — „det kjære Bededagsansigt skikker sig langt bedre som Nonne eller Kammerpige, jeg saae ogsaa helst, at hun blev hjemme, men Folk kunde tro, at vi misundte hende at deltage i vore Fornøjelser. Oberstinde Heimann spurgte mig forleden Aften, hvorfor vi aldrig toge den tossede Pige med os, og stiklede paa mig i Alles Nærværelse, fordi jeg ikke undte hende nogen Glæde, saa jeg har besluttet at lade hende følge med os paa Torsdag. Jeg vilde ønske, hun maatte blive dygtig syg; paa anden Maade slippe vi ikke fri for hende."

„Ja, veed Du hvad, Mama! da forsikrer jeg Dig, at dersom hun bliver ved at ville være Grækerinde,

saa bliver jeg hjemme; Otto maa saa sige, hvad han vil."

„Det gjør Du fuldkommen ret i; det var altfor ubehageligt for Dig at ligne hende; Du bør ikke vige fra Din Bestemmelse, jeg forbyder Dig at give efter for hende; men trøst Dig, søde Laide! Man skal nok kunne skjelne Dig fra Ida, selv om hun blev Grækerinde; Du gjør nu først din Dragt færdig, saa kostbar og brillant, som Du formaar; alle mine Smykker, som jeg ikke selv bruger til min beskedne Dragt, ere til din Tjeneste; med hende er det tidsnok, der bliver vel lidt Lapperi tilovers, som hun kan kludre sammen til sin Dragt; forlang blot for Dig selv alt, hvad Du ønsker, Intet skal blive sparet."

„Ja, saaledes er det herligt, kjære, gode Mama!" raabte den henrykte Adelheid — „hvor jeg skal triumfere over hende; Otto vil faae Lejlighed til at være stolt af mig og beundre min Smag."

„Det har han jo alletider gjort; men hvor er Ida? jeg har ikke seet hende den hele Eftermiddag, maaske hun nu igjen har faaet fat i en af de overspændte Romaner, jeg flere Gange har forbudt hende at læse, fordi jeg finder, at hun desværre allerede er romantisk nok!"

„Nej! jeg lod hende gaa for at udsøge mig en Maske; hun kan saa faae den gamle, jeg brugte sidst;

den var rigtignok lidt mishandlet, men til hende er den god nok, hun vil alligevel ikke gjøre synderlig Opsigt, den Gaas!"

„Godt, søde Laide, det er ypperligt! paa den Maade vil hun aldrig kunne skade Dig; Du vinder, og hendes Mangler fuldstændiggjør din Sejr. Jeg kan min Tro ikke begribe, hvorledes det kunde falde din afdøde Moder ind at tage den Tiggerunge i sit Huus. Ida har reent glemt, hvem hun forhen var og stikker nu Næsen saa højt i Sky, at man skulde tro, hun nedstammede fra en af de første Adelige, og ikke fra en aldeles simpel Bonde; men jeg synes ogsaa, at Du er for familiær mod hende, mit Barn! Du burde lade hende rigtig føle, hvormeget hun staaer under Dig, hvem hun er, og hvad hun var uden os."

I dette Øjeblik traadte Gjenstanden for denne kjærlige Samtale ind i Værelset. Adelheid og Moderen gik hende imøde for at see den kjøbte Maske.

„Din Smag er virkelig god!" udbrød Fru Frank, idet hun tog Masken og rakte den til Adelheid, — „ikke sandt, Laide? hun kunde ikke have truffet en bedre; den mangler blot et Par Rubiner for i Et og Alt at ligne en Rejekone fra Amager."

Adelheid kastede Masken hen ad Gulvtæppet. — „Tror Du, jeg vil tage paa Bal med et saadant Ugle-billede for Ansigtet? Du kan selv beholde den!"

„Tak!“ svarede Ida uden at vise sig krænket og med en Blidhed, som maatte have beskjæmmet enhver Anden; „jeg har endnu ingen Maske.“ Med disse Ord tog hun den sagtmodig op fra Gulvet. „Jeg troede ikke, at mit Valg saa lidt vilde have vundet Dit Bifald, jeg forsikrer Dig, at jeg bestræbte mig for at udsøge den smukkeste af dem alle.“

„Det ringer!“ raabte Adelheid glad, „det er bestemt Otto, jeg kender hans Træk i Klokken.“

I næste Sekund stod hun for et af de store Pillespejle, Moderen for et andet, og rettede sine Krøller, som efter den nyeste Mode hang langt ned ad Kinderne i en malerisk Uorden.

Da den bebudede Otto aabnede Døren, traadte Fruen ham imøde med et behageligt Smil og bød ham velkommen. Adelheid rakte ham en lille Haand, som han trykkede i sin.

Grosserer Frank havde to Gange været gift, første Gang med en Præstedatter, født og opdragen paa Alheden. Efterat have skjænket ham et fremtidigt Huskors i Datteren Adelheid og taget Ida i Huset til sig, døde hun, og Frank giftede sig paany. Hans anden Hustru var en Dame af den moderne Verden med alle dens Fejl og Talenter. Stille, huslig Lykke troede hun blot kunde existere i Romanerne og tog sig derfor en Mand, ved hvilken hun haabede i Fremtiden at kunne føre et

Liv, der stemte overens med hendes Ønsker. Hun besad en betydelig Grad af Forfængelighed og Glimmersyge, og hendes største Sorg var, at hun nu i sit sex og tredivte Aar bemærkede, at den Lykke og Opsigt, hun før havde gjort paa Baller og i Selskaber, efterhaanden begyndte at aftage. Forhen vant til at betragte den Beundring, Alle viste hende, som en Tribut, der skyldtes hendes Skjønhed, kunde hun nu ikke taale at see den overført paa en Anden, og da Adelheid var hendes farligste Medbejlerinde, hadede hun hende af Hjertens Grund, men besad Forstillelse nok til ikke at lade sig mærke dermed. Hjemme spillede hun Despot mod sit talrige Tyende, selv Frank, hvem hun aldrig havde elsket, bøjede sig under hendes Scepter og fandt sig taalmodig i de Byrder, den unge Frue paalagde ham. Han lod hende skøtte sig selv, og besværede hende kun med sin Nærværelse ved Thebordet og under Maaltidet; den øvrige Tid tilbragte han paa sit Kontor, og der var han paa den rette Hylde. Adelheid var opvoxet uden synderlig Opdragelse, men lærte snart det farlige Vaaben at kjende, som Naturen skjænkede hende. Hun blev tidlig forlovet med Otto Bretton, en af disse unge Herrer, som holde Moden for den første Lov og den vigtigste Pligt at tilfredsstille alle dens Fordringer.

Med kunstlet Anstand traadte han ind i Værelset, duftende af den fine Olie, hvormed hans friserede Haar

var indgnedet. Hans Komme syntes at udøve en magisk Virkning paa Moder og Datter; deres forrige Hæftighed var forsvunden, en kjærlig Blidhed traadte i Stedet.

„Ah! hvad seer jeg!" udbrød Otto efter at have hilset de Tilstedeværende og mønstret sit elegante Ydre for Spejlet, — „Modejournalerne paa Bordet og Damerne saa flittige! man bestemmer uden Tvivl Dragterne til Maskeballet paa Torsdag?"

„Ganske rigtig," svarede Fruen smilende, idet hun bød ham tage Plads imellem sig og Adelheid, „Deres Nærværelse kunde ingensinde være os mere velkommen, da Deres ypperlige Smag i Valget af de klædeligste Stoffer maa komme os til Hjælp."

„Deres Tiltro er uendelig smigrende," ytrede Otto med et selvtilfreds Smil og rykkede sin Stol nærmere til Divanbordet, som var overlæsset med Silke, Fløjel og Kniplinger i alle mulige Farver. „Hvad have mine elskværdige Damer bestemt Dem til at forestille?"

„Vi havde først tænkt paa en Karaktergruppe, Parcerne," svarede Adelheid, „men der bliver intet af denne Plan. Moder har nu valgt at være Tyrkinde, jeg Grækerinde."

„Hvor guddommeligt!" udbrød Otto, „jeg seer Dem begge i Tankerne som Gjenstand for almindelig Beundring, — og De, Frøken Ida, som endnu ikke har værdiget mig et Ord, hvilken Dragt vælger De?"

„Hun vil ogsaa være Grækerinde," udbrød baade Fruen og Adelheid, før den stakkels Pige fik Tid til Svar.

„Men hvorledes vil det da blive mig muligt at skjelne den Ene fra den Anden, da deres henrivende Figurer have saameget tilfælles!"

„Det haaber jeg just ikke skal være vanskeligt," ytrede Fru Frank med et spottende Blik paa Ida.

„Ja, jeg faaer at have Taalmodighed til Demaskeringen, saa vil jeg vel let kjende et Par fyrige, skjælmske, brune Øjne fra dybsindige, sværmeriske blaa." Disse Ord ledsagede han med et intetsigende Smil og en grazios Bøjning mod begge Damerne.

Medens dette foregik hos Grosserer Frank sad Maleren Jules hjemme paa sit Kammer, beskjæftiget med et Udkast til en ung Dames Portrait. Aldrig syntes han, Lykken havde begunstiget ham saa meget som nu. Ogsaa han skulde paa Maskeraden, og da han den foregaaende Eftermiddag var gaaet til en Maskehandler, blev han overrasket ved at træffe Ida i Selskab med to ham ubekjendte Damer, der vare komne i samme Hensigt som han. En let Rødme overfoer hendes Ansigt, da hun saae Jules træde ind.

„Jeg er hende ikke aldeles ligegyldig," tænkte han, „idetmindste beviser hendes Rødme, at hun erindrer mig."

De andre Damer syntes ikke at have bemærket den Fremmede; i al Fald lode de sig ikke genere deraf i deres Samtale.

„Det bliver ypperligt, søde Laide," hviskede den Ene saa højt, at Jules kunde høre hvert Ord, „Du vil rigtig blive straalende, men Din Søster Ida, hvilken Dragt vælger hun?"

„Ja, hun vil ogsaa være Grækerinde. Blaat Silkegevandt med Sølvborter, hvidt udtunget Skjørt og Bondeslør, sat op med Blomster i det nedhængende Haar." Her sank begge Stemmer ned til en sagte Hvisken; Jules hørte ikke mere, han betalte sin Maske og gik, ubeskrivelig glad over det uventede, lykkelige Tilfælde, der havde aabenbaret ham saa meget. Da selve Aftenen kom, kunde han næppe trække Vejret, saa hæftig var hans Utaalmodighed. Forklædt som ægyptisk Troldmand steg han i Vognen, rullede bort og stormede ilsomt opad Trappen ind i den oplyste Sal.

Hvad der foregik paa dette Bal indskrænker sig for denne Histories Vedkommende til, at Jules fandt den, han søgte, lod sig forestille for hende, dansede med hende, gjentagne Gange endogsaa, og fik endelig Lov til henimod Morgenen at ledsage hende til Moderens Vogn, hvor han til Afsked modtog et talende Nik af to straalende Øjne og et varmt Tryk af en blød Haand, idet han skiltes fra den unge Dame.

Beruset af Glæde forlod han Maskeraden. Vægteren havde nylig raabt fire og søgte i en Kjælderhals Ly for den barske Nordostvind, som peb igjennem Gaderne. Alt var stille og tyst. Lygterne brændte døsigt, deres matte Lys viftedes hid og did af Stormen. Jules indsvøbte sig i sin Kappe og travede muntert afsted til Hjemmet.

„Hej Du, Hjelm! hvorhen saa sildigt eller rettere saa tidligt?" raabte pludselig en Stemme bag ham. Maleren vendte sig og gjenkjendte en af sine forrige Skolekammerater, Doktor Kruse. „Du er mig rigtignok den rette Fugl," vedblev denne smilende, „Natteværmer! hvor kommer Du fra?"

„Fra Maskerade," svarede Jules, „og som et Beviis for Hr. Doktoren tjener denne min Dragt;" han slog sin Kappe tilside for at betage Kruse enhver Tvivl. — „Men Du, Mester Kruse! Hvad gjør Du paa Gaderne ved denne Tid."

„Embedsforretninger, min Ven, lutter Embedsforretninger!" ytrede Kruse sukkende. „Jeg har en Patient oppe ved Vestervold, og som Beviis beder jeg Dig blot at erindre, at jeg altid har foretrukket et varmt Leje for en Spadseretour paa Gaderne om Natten. Men hvad betyder vel den Spektakel paa Hjørnet af Dronningens Tvergade, der hvor Lyset brænder i 3die Etage? maaske en Ildebrand! Kom Hjelm! vi maa derhen."

Da Vennerne naaede Døren af det betegnede Huus, foer et ungt Menneske, halvt paaklædt, ud paa Gaden.

„Hvad er her paafærde?“ spurgte Kruse.

„Hun døer,“ raabte Drengen.

„Hvem døer?“ spurgte Lægen ivrig.

„Den gamle Frue oppe paa 3die Sal, nu har hun igjen sin Brystkrampe, og jeg skulde hente Doktoren, skjøndt han vist ikke staar op paa denne Tid.“

„Jeg er Læge,“ sagde Kruse hurtig, „hvad der staaer til mig, skal jeg forsøge.“

„Gud være lovet!“ udbrød Drengen, „Dem har Vor Herre sendt. Kom! der er intet Øjeblik at spilde, følg blot efter mig.“ Dernæst foer han op ad Trapperne og Kruse efter ham. Jules følte en uforklarlig Lyst til at gaa med, og uden egenlig at vide hvorfor, fulgte han Lægen.

Efter en møjsommelig Gang opad en stejl og smal Trappe, aabnedes Døren til et lille Værelse, og en gammel Kone gik de Kommende imøde med et tændt Lys i Haanden.

„Er Du allerede der, Nikolai? hviskede hun, „Du fik vel ikke Doktoren med? Han er kjed af at komme saa ofte herop, Gud bedre det! vi formaa heller ikke at betale ham med Andet end Tak.“

„Vær kun rolig, Marthe,“ udbrød Drengen, „jeg har to Doktore med; jeg traf dem hernede paa Gaden, saa tilbød de at gaa med op og see til hende.“

„Gud være lovet!“ sagde den Gamle, „kom indenfor, og Vor Herres Velsignelse lønne Dem.“

Kruse og Jules traadte ind i et Kammer, hvis hele Udseende tydelig forraadte den største Armod. I en Krog laa en Kone paa et usselt Straaleje, bedækket med Pjalter; dog oversaae de dette ved at bemærke den frygtelige Tilstand, hvori Patienten befandt sig. En vedholdende Krampe sammenknugede hendes Lemmer; Brystet arbejdede voldsomt, og hendes hule, klagende Stønnen blev kun afbrudt af en uhyggelig Latter. Lægen gik hen til Sengen; Jules betragtede med Rædsel den Lidendes indfaldne og blege Ansigt. Hendes Øjne stode vidt aabne og stirrede glasagtige ud af deres Hulninger; de sammenpressede Læber vare overtrukne med det blaagule Skjær, som plejer at være en Forløber for Døden. Kruse havde strax overbeviist sig om, hvor unyttigt ethvert Forsøg paa at tilbageholde det flygtende Liv vilde være.

„Hvad siger I, gode Herre?“ udbrød den gamle Kone ængstelig, „hun kan jo nok komme sig igjen?“

„Menneskehjælp er her unyttig,“ hviskede Lægen, „hun vil ikke see det næste Dagslys; imidlertid kunne vi forsøge at give hende et Pulver, det vil lindre Smerterne.“

Medens Konen fra et Skab i Væggen hentede en Skee, rejste den Syge sig.

„Hvor er jeg?“ udbrød hun, „er jeg endnu paa

Fattighuset i det mørke, kolde Kammer? Jeg, som før sov paa Silke og Edderdun."

„Hør blot," hviskede den Gamle grædende, „nu taler hun igjen i Vildelse, den Stakkel! hun har lidt grumme meget. Nej vist ikke paa Fattighuset, kjære Frue," vedblev hun, „jeg er den gamle Marthe, det er hos mig, I er."

„Frue!" gjentog den Syge, „hvem kaldte mig Frue? Det er længe siden, jeg sidst blev kaldt saaledes. — Ak, Marthe! er det Dig? Ja, jeg kjender Dig jo nok, min Pige, — hør Marthe!" hviskede hun — „hvor er min Mand? — Hvor er August? Er han endnu ikke kommen fra Kontoret?"

„Nej, læg Jer blot ned, han kommer nok, — her er Mixtur, tag den, det vil lindre."

„Nej, nej! jeg vil Intet have — ingen Mixtur — I forgive mig — I have Alle sammensvoret Eder mod mig, jeg veed nok hvorfor, — jeg har forladt mit Barn, min stakkels lille Emma! jeg har ødelagt min Mand, pint ham, drillet ham, og bragt ham i det sorte, mørke Hul, som man aldrig mere kommer op fra. — August! August!" skreg hun — „kjære August, jeg beder Dig — viis mig blot engang vore Børn, — jeg skal aldrig mere bebrejde Dig vor Fattigdom."

„Naa, naa! kjære Frue! slaa Jer til Ro," trøstede Marthe. „Herren kommer snart og bringer den lille

Datter med sig, læg Jer blot, I fryser ved at sidde overende i Sengen."

Krampen indfandt sig med større Heftighed end før, den Lidende udstødte smertelige Skrig. — „August! hvor er Du? kom! jeg — o Gud!"

Saa sank hun tilbage paa Puden og døde.

Hulkende havde Drengen, som førte Kruse og Jules op paa Kammeret, været Vidne til alt; nu kastede han sig ved Siden af Marthe ned foran det afsjælede Legeme. Det Indtryk, denne Scene gjorde paa Maleren, var ubeskriveligt. Bleg, som den Døde, hans Øjne dvælede paa, stod han indsvøbt i sin Kappe, lænet op mod Væggen.

„Det er forbi," sagde den gamle Marthe, efter længe at have betragtet den Afsjælede. „Fatter og jeg drømte nok ikke om, at Marthe skulde komme til at lukke hendes Øjne i Fattigdom og Usselhed. Gud være hendes synd ige Sjæl naadig "

„Hun har udstridt," ytrede Kruse, der imod Sædvane var dybt greben af denne Scene. „Her er intet videre at gjøre. Der, gode Kone, har I Lidt til Hjælp ved Begravelsen."

Han stak hende nogle Penge i Haanden og gik bort med sin Ven, fulgt af den gamle Marthes Taksigelser.

„Aldrig i mit Liv vil jeg glemme dette Op-

trin," udbrød Jules, da de vare komne ned paa Gaden.

„Du har Ret," svarede Kruse, „skjøndt jeg har staaet ved mangt et Dødsleje, er dette det uhyggeligste, jeg mindes." —

Efter Balaftenen saae Jules Ida i det mindste en Gang om Ugen, naar hun og Adelheid Mandag Aften kom i Komedien. Hans Blik hvilede uafbrudt paa hendes Loge, og han følte en stille Glæde, hvergang Ida saae over til ham, og det gjorde hun ret ofte.

IV.

Et uventet Møde.

Naturen var vaagnet; de smaa, lysegrønne Blade tittede allerede hist og her frem paa Buskenes og Træernes Grene; Vaarens Aande gjennemtrængte Alt og fortalte, at der vaagner en ny Verden bag den gamles Grave. Jules havde forladt Kjøbenhavn, da Akademiet var ophørt formedelst den aarlige Udstilling. Som Landskabsmaler tog han til Jylland for sit Studium. Hans Ven Carl derimod fandt sin Regning ved at blive i Byen for at nyde Godt af sit Bekendtskab med den omtalte Viktualiehandlerske. Han var flyttet fra Hjelms.

Glad som den jublende Lærke hilste Jules Jyllands Sletter. Han følte sig ligesom gjenfødt paa det Sted, hvor han midt i en skjøn Natur kunde hellige sig Kunsten. Han boede hos en Bonde, havde et lille Værelse, hvor Morgensolens første Straaler vækkede ham og kaldte ham til Arbejde. Aldrig før havde han

været saa tilfreds, aldrig havde Begejstringen gennemglødet ham saa mægtigt, derfor var det intet Under, at Arbejdet lykkedes og gik rask fra Haanden. Naar han, efter endt Dagværk om Aftenen samledes med sin godmodige, jævne Vært, og denne i Kredsen af sin Familie paa Pladsen udenfor Husdøren, røg sin Pibe, medens Husmoderen drejede den snurrende Rok, og Børnene bandt Kurve eller snoede Halmbaand, følte han en hidtil ukjendt indre Ro og Fred og lyttede til de mange fælsomme Eventyr, Bonden fortalte om Nisser og Trolde, som fordum havde huset paa den et Bosseskud bortfjernede Herregaard: Troldborg. Saaledes var Mai Maaned næsten svunden, uden at han kunde forstaa, hvor Tiden blev af. En Aften gik han hjem fra sit Arbejde i Borre Skov, hvor han havde valgt et smukt Parti. Han skred oprømt fremad med Piben i Munden og Malerkassen under Armen; hans Tanker dvælede i Hovedstaden. Solen var ved at gaa ned og farvede Skovtoppene med et glødende Skjær. Kirkeklokken lød højtidelig fra By til By og kaldte til Hvile. Dæmrende, blaalige Skygger tilslørede Lund og Dal, Alt blev tyst og stille, kun en enkelt Solsorts Musik lød over fra et fjærnt Riskrat, medens Stjernerne blinkede. Jules standsede pludselig ved Synet af en kvindelig Figur, som med hurtige Skridt gik over Vejen og bøjede ind ad en Tværsti paa Marken.

Han valgte samme Vej og fulgte langsomt efter den Ubekjendte. Da Damen kom til et af de smaa Udflytterhuse, der laa ved Enden af Skoven, styrtede to Børn hende imøde med et lydeligt Glædesskrig og ilede derpaa ind i det nærmeste Huus, som Damen ogsaa forsvandt i. Næsten et Kvarter forløb, førend hun atter kom tilsyne; Jules havde posteret sig i Nærheden og hørte endelig den Fremmede tage Afsked med Bondefamilien.

„Gud lønne Jer," raabte Husmandskonen i Døren efter hende, — „han gjengjælde, hvad I har gjort mod os Fattigfolk!"

„Tak, Tak, gode Maren!" svarede Damen med et venligt Nik, „hils Marthe fra mig."

Efter disse Ord begav hun sig paa Hjemvejen.

„Ida " udbrød Jules med et straalende Blik og styrtede hen imod hende. Ida vendte sig forundret. Da Jules kom nærmere, standsede han og udbrød: „Tilgiv mit Udraab, Froken Frank, jeg blev saa forundret ved at see Dem her."

„Jeg er lige saa forundret," svarede Ida; „De er formodenlig den unge Maler, som Tante Bisted har fortalt os logerer nede i Bondebyen?"

„Og De hører uden Tvivl til de Fremmede oppe paa Troldborg?"

„Rigtig gjættet," bemærkede hun smilende, „Moder,

Søster, Otto Bretton og jeg have allerede været her i otte Dage."

Saaledes begyndte en Samtale, som paa begge Sider blev ført med ualmindeligt Liv, medens de hurtig tilbagelagde Vejen op mod Troldborg.

„Nu maa vi skilles," ytrede endelig Ida, — „det gaaer ikke an, at De følger mig længere; altsaa Godnat, Hr. Maler! imorgen skulle vi allesammen i Kirke."

Med disse Ord rakte hun ham sin lille, bløde Haand, saae ham venlig i Øjet og forsvandt. Jules blev staaende, han stirrede efter hende, saa længe han kunde øjne Baandet paa hendes Hat eller et Glimt af hendes lyse Kjole. I dette Øjeblik erkjendte han, hvor kjær Ida var ham, og hvor udelukkende hun havde optaget hver Plads i hans Hjerte.

Næste Morgen, længe før Landsbyens Klokker kaldte til Gudstjeneste, stod Jules paa Kirkebakken, med Psalmebogen under Armen, ventende paa Ida; da endelig Herskabets Kareth holdt for Kirkedøren, og hun, ledsaget af Fru Frank og Adelheid samt to andre ham ubekjendte Damer, traadte ind, lod han hele Selskabet passere forbi sig, idet han bukkede ærbødig.

„Det er jo den unge Maler," hviskede en af Damerne til Adelheid, „jeg saae ham forleden Morgen i Hørlingeskoven."

„Han er meget smuk," ytrede Adelheid, „han har

et interessant Ansigt. Det forekommer mig, jeg har seet ham før, hvor, kan jeg ikke erindre."

Selv Fru Frank holdt det ikke under sin Værdighed at kaste et Blik tilbage paa Kunstneren, hun forstod at vurdere mandlige Fuldkommenheder og spurgte Ida, om hun kjendte ham, da hun bemærkede det Blik, hvormed Jules ledsagede sin Hilsen, og den Rødmen, hvormed Ida gjengjældte den.

„Jeg troer, han er en Søn af Krigsraad Hjelms," svarede hun forlegen; „han var med paa det sidste Maskebal hos X."

At Jules kun hørte lidt af Prædikenen den Søndag, vil vist næppe Nogen finde besynderligt; hans Blikke vandrede ofte over til Herskabets Stol, hvor Ida sad imellem Fru Frank og Adelheid.

„Jeg vilde ønske, vi kunde lære den unge Maler at kjende," hviskede denne til sin Moder. — „Jeg kan godt lide hans Ansigt."

„Jeg ogsaa," svarede Fruen, „han har en herlig Figur; vi maa see at udfinde en passende Maade til at introducere ham hos os, maaske vi gjennem Otto kunne lære ham at kjende."

Malerens første Foretagende efter Kirketjenesten var at besøge det Huus, hvor han i Gaar Aftes havde seet Ida gaa ind. Han behøvede ikke at søge efter et Paaskud, hvorfor han kom; han havde flere Gange

truffet Husfaderen i Skoven, medens han malede. Jules fandt Familien samlet ved Kaffen. Moderen stod for Udskjænkningen. Af en stor, sort Kjedel, som hang over Ilden i Skorstenen, uddelte hun til enhver af de Tilstedeværende en Blanding af Grums og kogt Vand, som de nøde med største Velbehag. Manden var nylig kommen hjem fra Kirken og sad i sin Højtidsdragt for Enden af Bordet, en gammel Kone var bænket ved hans Side, og paa en stor, blaamalet Egekiste bag hende havde man placeret to smaa, fattigt — men renligt klædte Børn, hver med en Spølkum Kaffe for Munden.

Det forekom Jules, at han før havde seet den gamle Kone, der sad ved Mandens Side; da han hørte hende tale, stod hin Scene, som han og Doktor Kruse havde været Vidne til Morgenen efter Maskeraden, levende for hans Erindring. Ogsaa Konen lod til at kjende ham og begyndte strax en Samtale, da Jules nævnede Optrinet med den Døende.

„Ja! saadan gaar det i Verden," udbrød hun. „I hendes yngre Dage var hun en velhavende Kone og mente ikke, at gamle Marthe Truels skulde komme til at lukke hendes Øjne; vor Herre være hendes Sjæl naadig! hun havde fortjent det bedre. Den arme Datter oppe paa Gaarden, som nu er kommen hertil i Besøg med de andre, har det heller ikke for godt, siden Grossereren tog den Rappenskralde til Kone."

„Hvem mener I?“ spurgte Jules, „kjender I noget til Familien deroppe, saa fortæl mig det; derfor er jeg kommen.“

„Veed det nok, Hr. Doktor!“ svarede den Gamle polisk, — „saa jeg Ham kanske ikke i Aftes spadsere med hende, da hun gik herfra; begge vare I saa fordybede i Samtale, at ingen af Jer lagde Mærke til, at jeg raabte Godnat over Gjærdet. Nu Herregud! I holde af hinanden, som rimeligt er: „Ungt Blod: hedt Blod!“ og Kjærlighed hører Ungdommen til, det har jeg selv proberet. Han vil altsaa høre, hvordan det hænger sammen med dem deroppe?“

„Ja! gode Kone,“ ytrede Jules — „fortæl mig Alt.“

„Det er en lang Historie. — Seer han, i gamle Dage var jeg ung og hverken rynket eller gusten som nu. Folk sa'e: „Marthe Truels er en knøw lille Pieg!“ Jeg kom til at tjene hos Fruen, Stilling hed hun; hendes Mand var noget ved et Sukkerudsalg, han førte nok Regnskab og Forklaring derover. „Det er et dejligt Par,“ sa'e Folk, som kom dem forbi; men den Herlighed fik snart Horn at tude. Den salig Frue satte formeget i Stads og Fjas, og det kunde ikke holde Balancen. Manden var saadan et sølle Fæ, der lod hende gjøre, hvad hun vilde, og det gik jo længer desto galere; Penge blev der øst ud i svære Mængder hver eneste

Dag, og da endelig Pungen var læns, toge de paa Puf, indtil de tilsidst maatte springe fra Huus og Gaard. Saa kom jeg bort og hen til Mosters, som jeg gik tilhaande, og saa hørte jeg ikke noget til dem i lang Tid, førend en Dag Stine kom hjem og fortalte, at Stilling havde typstjaalen og var sat ind i Børnehuset. Det løb mig som koldt Vand ned ad Ryggen; jeg kunde hverken spise eller drikke af bare Sorg, og Folk sa'e: „Den stakkels Marthe! hvor hun dog ta'er sig det nær; det er en ærlig Sjæl; hun holder af sit forrige Herskab." Midlertid blev jeg bekjendt med min Niels, som stod ved Kongens Hestfolk, og jeg fik Andet at tænke paa; vi To sloge os sammen og bleve Mand og Kone hervovre paa Heden, da han havde udtjent; min kjære Frue var ogsaa kommen til Jylland og boede en halv Mil Nord for os, paa Lungslevgaard hos sin Søster, der havde taget hende og den lille Datter til sig. — Men drik Jer Kaffe, Farlil! den staar og bliver kold, og det er Synd for Guds Gaver. — Jeg gik nu over til Lungslevgaard for at hilse paa Fruen. — Herregud! hvor hun saae ud, den Stakkel! bleg og afpillet, som om hun havde lagt i Jorden; sandt at sige, hendes Søster var en Jesabel mod hende og pinte gjerne Sjælen ud af Livet paa Folk. Da hun døde — Søsteren nemlig — joge de Skovtrolde min Frue ud af Huset, og jeg tog hende til mig. Folk sa'e „den Marthe

er dog et ejegodt Kvindemenneske!" — Gud bedre det! jeg Stakkel oplevede snart, at det ikke stod rigtigt til med Fruens Forstand. Hendes Datter Emma var ogsaa hos mig, det var en Engel af et Barn, saa god og from. Engang kom Grosserer Frank herned med sin Kone, en Datter af vor forrige Præst. — I maa vide, Fruen, som boer oppe paa Troldborg, er Grossererens Søster, og de kom hvert Aar herover i Besøg. — Da nu Grossererens Kone saae det lille Barn, fattede hun Godhed for hende, tog hende hjem til sig paa Troldborg og lod hende opdrages med deres egen Datter. Min Frue lod dem gjerne tage Barnet, dengang var hun allerede forrykt og brød sig om nix. Hendes Datter kaldte Grossererens: Ida efter et Barn, som de selv havde mistet. Jeg glædede mig, saa Vandet kom mig i Øjnene, naar jeg tænkte paa, hvor godt den Lille nu kunde have det imod hos mig, der immer har maattet drages med Armod og Sollehed. Da Grossereren tog over til Kjøbenhavn, fulgte Barnet med, og de lode det lære alle mulige Slags Fingerfærdigheder, som fine Folk forstaa sig paa. Saadan gik det et Par Aar, til min Mand kræperede af Omgangssygen, og jeg sad alene i Gaarden og drev den. Min Moster døde ogsaa, og jeg maatte derover for at see til, hvordan de skiftede efter hende. Da nu Fruen hørte, at jeg vilde rejse, paastod hun, at hun vilde med, og der hjalp ingen

Modsigelser; det maatte være saaledes. Undervejs blev hun reent taabelig, og det var kun ved Vold og Magt, at jeg fik hende fra at springe i Søen, saa forkeert var hun i Ho'edet. Derovre logerede jeg mig ind paa det Sted, I traf mig, den Nat hun døde. Drengen Nicolai, som I nok saae, var min Søsterson. Han er siden bleven Trompeter ved Husarerne, og dersom I nogensinde træffer ham, saa husk endelig at hilse ham fra hans Moster. Nu veed I det Hele; saadan hænger det sammen med Ida, som de kalde hende; Gud give! at Grossererens forrige Kone havde levet endnu, for hun var farlig bedre end den, han nu har; — men Ida — I kan aldrig tro, hvad hun er for et godt Fruentimmer; hver evige udslagne Aften, hun kan see sin Lejlighed dertil, og de Andre ikke opselvere det, smutter hun herned; immer har hun noget godt med til den gamle Marthe. Igaar Aftes kom hun med to Skjorter til Jørgens Børn der; hun er rigtignok god, ikke stolt eller fin paa det som de andre. Jeg har ogsaa givet hende et Løg, plukket Sanct Hans Nat mellem Tolv og Et; saalænge hun har det hos sig, kan hverken Trold eller Nisse eller andet Djævelskab, som huserer deroppe paa Troldborg, røre hende med en Finger; tro I mig!"

Jules lo: „Med Nisserne har det ingen Fare, de lade hende nok i Ro."

„Er det ikke det, jeg siger," vedblev Marthe ivrig,

— „der vil Ingen mere tro paa Trolde eller Bjærgfolk som i gamle Dage, jeg har dog seet dem med mine egne Øjne om Natten rejse Gravhøjene i Heden paa fire Ildstotter, medens de traadte en Riil under dem."

„Det har hun Krone Død Ret paa," bemærkede Manden, der rolig havde lyttet til den hele Fortælling, skjøndt han havde hørt den mange Gange før, „vi behøve blot at see paa Junkeren deroppe, han er forgjort af det Utøj, fordi salig Herren lod det gamle Taarn rive ned." —

„Vist er han ikke!" ytrede hans Kone, „det har Tusse gjort, fordi Herren var saa slem imod Natmændsfolkene. Men see engang! histude rider jo Frøkenen og det fremmede Mandfolk; det ta'er sig grumme dejligt ud."

Jules gik hen til Vinduet og saae Adelheid og Otto Bretton i fuld Karrière fare ned ad Kongevejen. Lidt efter tog han Afsked med Bondefamilien og forlod Huset. Medens han tænkte paa, hvad han nylig havde hørt, vandrede han uden at lægge Mærke til Vejen gjennem Bondebyen ind i Skoven. Vejret var smukt; han var alene med sine Tanker. Pludselig hørte han Hestetrav i Nærheden og saae op, — det var Otto og Adelheid, som red gjennem Skoven; for at undgaa dem drejede han ind ad en Tværsti, da et Raadyr i det samme løb ud fra Buskene. Jules vendte sig om og saae

Adelheids Hest springe tilside og derpaa uden at agte Tømme eller Bidsel i strygende Fart sætte over den brede Grøft ind i Skoven. Hendes Angstskrig gjorde Hesten endnu mere ustyrlig; med udstrakt Hals og sænket Hoved styrtede den hen imod Mølledammen, — et Spring endnu — og Adelheid faldt ned af Sadlen med Kjolen indviklet i Stigbøjlen. Til Bretton saae man Intet. I dette Øjeblik da Redning syntes umulig, ilede Jules hende til Hjælp. Hans kraftfulde Haand omfattede Hestens Bidsel, medens han med den anden greb den i Kjæven. Dyret stejlede og stod pustende stille. I næste Nu hævede Jules Adelheid ivejret og hjalp hende Foden ud af Stigbøjlen. Smerten afpressede hende et Skrig. Han bandt Hesten til et Træ og lagde hende ned i det bløde Græs.

„Jeg har bestemt forvredet min Fod," stønnede hun, „jeg kan ikke udholde Smerten."

Maleren løste forsigtig Støvlen af hendes nydelige Fod, Adelheid lønnede ham med et Blik, der i Forening med Smerten klædte hende.

„Gjør Foden meget ondt?" spurgte han med en hjærtelig Deltagelse.

„Ja, meget!" jamrede Adelheid, „hvorledes skal jeg komme hjem? Det er mig ikke muligt at støtte paa den, og ride tør jeg aldrig oftere."

„Dersom De blot kunde gaa til Mølle," bemærkede Jules, „vilde vi let faa en Vogn til Troldborg."

„Nej, det er mig umuligt."

Nu kom Otto til, førende sin Hest ved Tøjlen."

„Gud være lovet. Du er frelst," udbrød han.

„Ja, havde jeg ikke faaet anden Hjælp end den, Du ydede mig," svarede hun koldt, „kunde Du nu have fundet mig knust og druknet nede i Mølledammen."

„Men bedste Laide, jeg var jo selv ikke bedre faren," ytrede han, „betænk blot —"

„Forskaan mig for Dine Undskyldninger," afbrød hun ham, „De behoves ikke; rid blot hurtig hjem og hent en Vogn; jeg har forvredet min Fod, den smerter grusomt."

„Er det muligt, kjæreste Adelheid."

„Afsted! blot afsted!" raabte hun utaalmodig; „Du er selv Skyld i at jeg lider."

Otto steg til Hest og foer afsted. Ligbleg lænede Adelheid sig tilbage mod en Træstamme og lukkede Øjnene. Jules betragtede hende og tilstod for sig selv, at hun, saaledes som hun her sad, var henrivende skjøn. Lidt efter slog Adelheid Øjnene op; et Blik, som udtrykte mere, end Jules forstod at udtyde, mødte hans; hun greb hans Haand og trykkede den imellem sine.

„Kjære Hr. Hjelms!" udbrød hun med svag Stemme, — „at jeg skulde gjøre Deres Bekjendtskab ved et saadant Tilfælde!"

„Jeg takker Gud," svarede Jules, „fordi jeg blev et Redskab til Deres Redning."

„Og jeg," hviskede Adelheid, „vil aldrig glemme Dem og dette Øjeblik. De maa besøge os, ikke for at modtage vor Tak for en Handling, som Intet kan lønne; men jeg veed, at Moder vil anse sig meget lykkelig ved at lære min Frelser at kjende."

Jules takkede, tilfreds over den herlige Leilighed, Tilfældet gav ham til at komme Ida nærmere.

Det varede længe, før den ventede Vogn kom. Adelheid klagede flere Gange over tiltagende Smerter, som Foden foraarsagede. Endelig raslede det ude paa Landevejen, Otto kom jagende paa sin skumbedækte Hest, efter ham kom Vognen, kjørt af et ungt Menneske, som, da han blev Adelheid var, sprang ned fra sit Sæde og greb hendes Haand uden at sige et Ord.

„Du gode Herman," udbrød hun venlig, — „Du føler langt større Medlidenhed med mig end nogen Anden; havde Du været her i Hr. Brettons Sted, var jeg ikke kommen til at lide saa meget. — Det er ogsaa grueligt, Otto! saa ligegyldig, som Du kan være."

„Kjæreste Adelheid," svarede Otto — ærgerlig over, at en Fremmed skulde være Vidne til hans Bruds bitre Ytringer — „jeg fortjener ikke Dine Bebrejdelser; se paa min Hest; den vidner nokſom om, hvormeget jeg har skyndt mig."

„Lad os ikke spilde Tiden med Retfærdiggjørelse — hjælp mig op i Vognen, at jeg kan komme hjem."

Herman havde imidlertid tilberedt et bekvemt Leje, og saa lempfældig som muligt hjalp de hende. Hun udstødte et Jammerskrig, da de satte hende ned, men gjentog næsten i samme Øjeblik sin Bøn til Jules om at besøge dem. Bretton bevidnede ham ogsaa sin Tak med en Mængde zirlige Talemaader; Herman greb hans Haand og trykkede den djærvt imellem sine. „Han vil takke Dem," bemærkede Bretton, „han er stum, den Stakkel!"

Jules begreb nu Grunden, hvorfor han ikke havde hørt ham ytre et Ord.

Herman rystede med Hovedet og steg op i Vognen, der langsomt kjørte bort.

„Vi see Dem altsaa hos os, som De har lovet," raabte Adelheid tilbage til Jules. — Han besvarede hendes Indbydelse med en oprigtig meent Tak, og Bretton stødte Sporerne i Hestens Sider, af Forbitrelse over den Interesse, Adelheid viste for den Fremmede.

V.

Herregaarden.

Den næste Dag indfandt Jules sig paa Troldborg for at spørge til Adelheids Befindende. Udenfor Gaarden traf han Herman, som ved Synet af ham gav sin Glæde tilkjende. Han tog Jules under Armen og førte ham op til sin Familie. Fru Frank modtog ham meget artigt, ytrede sin Tak for Datterens Redning og førte ham derpaa ind i et Sideværelse, hvor han fandt Adelheid liggende paa Sophaen i en smagfuld Morgendragt. Hun rakte ham venlig sin Haand og bød ham tage Plads paa en Stol ved hendes Side.

„Ulykken var dog ikke saa stor, som vi alle frygtede," udbrød Moderen, „Doctoren har erklæret, at hun blot har forstrakt en Sene i Foden, at han haaber at see hende snart restitueret."

„Imidlertid er vor Forpligtelse til Dem ikke mindre derfor," — afbrød Adelheid; „thi uden Deres nødvendige Bistand havde det gale Dyr først endt sit Liv i den

nærliggende Molledam; Bretton var mig ikke til nogen Nytte, han lod mig skjøtte mig selv."

„Kjære Laide," sagde Fru Frank, „Du er nu for streng imod Otto; Du maa dog betænke, at" —

„Det kan ved Gud i Himlen ikke nytte, at Du protegerer ham, søde Mama! han viste sig som en Kujon; men jeg er slet ikke længer vred paa ham derfor; jeg har jo alletider vidst, at han hverken besad Mod eller Mandighed."

Fru Frank henvendte sig til Jules med det Ønske ret ofte at see ham paa Troldborg. — „Ikke just fordi jeg troer, at det vil kunne skjænke Dem nogen særdeles Glæde," bemærkede hun, „min Bøn et tværtimod egennyttig; jeg søger ved den et Middel til at fordrive den Kjedsomhed, vi føle under vort Ophold paa Landet."

Efter nogle Minutters Samtale traadte Ida, ledsaget af en ung, bleg Dame, ind i Værelset; den sidste var Froken Julie, en Datter af Ejerinden af Troldborg. Jules's Blik søgte Ida, og Samtalen gled hen over andre Gjenstande, hvori den unge Maler deeltog med al den Beskedenhed, som var ham egen. I den almindelige Konversation forstod han at henvende sin Hyldest til den Elskede, som kun hun alene fattede.

Adelheid havde aldrig truffet et elskværdigere Menneske end Jules. Hun forstod Hentydninger uden at ane, at de gjaldt den i hendes Tanker saa ubetydelige Ida,

hvorfor hun overførte dem paa sig. Talen kom paa Maleri og over dette Thema fik Julie Lejlighed til at ytre sig, fordi hun elskede denne Kunst og selv malede. Med virkelig Interesse hørte Jules hende tale om, hvor kjære de Timer vare, som hun tilbragte ved Staffeliet, og da hun endelig beklagede sig over det Savn ikke at have nogen Lærer til at lede sig, tilbød han beskedent at hjælpe hende, saameget han formaaede.

„Guddommeligt!" raabte Adelheid, „søde Julie! det skal blive herligt! jeg vil ogsaa male; vi maa vise Hr. Hjelms vort Yndlingssted, Jettehøj; derfra er der en henrivende Udsigt. Kunde jeg forlade Værelset, skulde vi strax gaa derhen, og De, Hr. Hjelms! vilde sikkert, — paa Kunstens Vegne naturligvis — takke mig for min Ledsagelse."

Fra den Dag kom Jules ofte op paa Troldborg. Han syntes stedse bedre om Familien; selv Adelheid og Fru Frank kunde han ret godt lide. Ida var lykkeligere end nogensinde før; hun følte, hvormeget Jules foretrak hende for de Øvrige og den stille Hyldest, han viste hende. Hun hørte den Roes, som Enhver udslede paa ham, naar han var gaaet. Hans Triumf var en Deel af hendes; den Lykke, han gjorde, udbredte et Gjenskin over hende.

Fru Bisted fandt Behag i Samtaler af dybere Indhold end det elskværdige Intet Otto Bretton op-

vartede med, og i hvilke hans eget dyrebare Jeg som oftest var Centrum. Hun bemærkede, hvorledes Jules forstod at give Underholdningen Liv og Interesse, almindelig for Alle, uden at anmasse sig at være den Ordførende; han gav Adelheid og hendes Moder Lejlighed til at glæde dem over deres egen Aandrighed.

Da Adelheid var helbredet, foretog de Unge næsten hver Dag Spadsereture i Omegnen; Bretton jagede imidlertid i Selskab med den stumme Hermann paa de nærliggende Heder efter Bekkasiner og Urhøns. Alle de Steder, der forekom Adelheid skønne, bleve foreviste Maleren med en Veltalenhedsstrøm, der var for studeret, til at han kunde tage den Begejstring, hun udviklede, for sand. Var det Uvejr tilbragtes Tiden i den rummelige Havestue med Udkast og Skizzer til Malerier. Adelheid havde virkelig iværksat sin Beslutning at male. Jules følte en levende Interesse for Julie. Han saa strax, at den Lyst, hvormed hun arbejdede, var sand. Der var noget Ubeskriveligt hos Julie, der aftvang Alle en inderlig Velvilje for hende. Det var hverken hendes Skjønhed eller et overvejende Maal af Aandrighed og Talent, som laa til Grund herfor; tværtimod var hun for tilbageholden til at gjøre de Gaver gjældende, hun var i Besiddelse af; men der laa noget lidende, noget barnligt i hendes hele Væsen; fra hendes Øjne straalede en saa reen og blid Kvindelighed, at man

ikke kunde andet end føle sig tiltalt deraf. Hvilket himmelvidt Spring fandt han ikke ved Sammenligning mellem hende og Adelheid? Hvor beundrede han ikke den fordringsløse Pige, der i sine egne Tanker ansaa sig saa ubetydelig overfor sin smukke Kusine? Enhver af hendes Bevægelser røbede Anstand og Ynde. Det var derfor intet Under, at Ida og Julie sluttede sig til hinanden, og at de i Ordets meest udstrakte Betydning bleve Veninder, som kun havde faa Hemmeligheder, der ikke efterhaanden bleve vexlede.

I et Punkt var Ida ikke saa aabenhjertig, som hun troede at burde være; hun følte, at hun rødmede, hvergang Julie om Aftenen bragte Maleren Hjelms paa Bane; men hun vedligeholdt alligevel en bestandig Tavshed. Undertiden nagede en Tvivl hende: at Jules mulig foretrak Adelheid; hun syntes at bemærke, at han med Interesse underholdt sig med hende og misundte ofte Søsteren hendes fine Selskabstone, den Sikkerhed og Tillid til sig selv, der tillod hende i Samtalen at udfolde Aandens og Munterhedens Elskværdighed, og gav hende Mod til at ytre de lunefulde Indfald og anvende det Koketteri, hvoraf han tilsyneladende følte sig saa hendraget. Dog erkjendte hun til andre Tider den Forskjel, han gjorde mellem hende og Adelheid; hun tog ikke fejl af hans Inderlighed og følte sig beroliget derved. Hver Morgen fandt Julie, Ida og Hjelms i

Haven. Adelheid og Fru Frank kunde ikke bekvemme sig til at forandre deres vante Hovedstadsliv og bleve liggende i Sengen til op ad Formiddagen. Hvilket Trylleri over disse Ture! De smukkeste Partier omkring Herregaarden bleve gjorte til Maal for de Unges Valfarter. Det var i disse Øjeblikke at Kærligheden rodfæstede sig i deres Indre, Munterheden i den vaagnende Natur, Drosselens og Solsortens Koncert, som lød igjennem Skoven, den skjønne Morgens Højtidelighed, deres egne bevægede Hjerter, — Alt bidrog til at fremkalde og befæste deres Følelse.

Paa Hjemvejen blev en med Træer omkrandset Høi, der laa for Enden af Dyrehaven, Maalet for deres Spadsereture. Her hvilte de sig fortrolige paa Græsbænken og beundrede den skjønne Egn, som belyst af Morgensolen, udbredte sig for deres Blik i de mest forskjellige Afvexlinger. En Morgen ytrede Ida det Ønske at se et Lysthus paa dette Sted, for uhindret af Sol og Regn at kunne dvæle der. Den følgende Dag fandt hun sit Ønske opfyldt, Grenene fra de tæt ved hverandre staaende Træer vare kunstigt sammenslyngede, de unyttige Grene borthuggede, og et tæt, regnfrit Tag hvælvede sig over Højen. To Havestole vare opstillede derinde, og en nylig plukket Buket laa paa det simple Træbord, som stod i Midten af Lysthuset. Overrasket betragtede hun den Forandring, som i saa kort Tid var foregaaet her.

„Hvem Andre end min kjære Jules har gjort dette?" det var hendes første Tanke. Men Jules var paa sin Side ikke mindre forundret. Han forsikrede, at han ikke havde haft den mindste Anelse herom, og at han paa ingen Maade kunde tilegne sig hendes Tak. Ida vilde ikke tro ham.

„Det kan ikke nytte, at De nægter det, De og Julie vare jo de Eneste, som hørte mit Ønske i Gaar Morges, og denne Buket! — alle mine Yndlingsblomster ere valgte og samlede. Hvem skulde have gjort det uden De?"

„En Fe!" svarede Jules.

Hele Dagen brød Ida sit lille Hoved hermed, men uden Nytte. Den næste Morgen laa paa Bordet i Lysthuset en lige saa smuk Buket som forrige Dag.

„Nægt det nu, om De kan," udbrød hun til sin Ledsager, Julie var denne Gang ikke med.

Jules forsikrede, at han ingen Blomster havde bragt.

„De tosede Blomster, —" tænkte hun ved sig selv, „jeg kunde næsten blive vred paa dem, fordi de komme fra en Anden. Jeg skulde da ikke tro, at Bretton er den anonyme Ven," ytrede hun spøgende.

„Bretton?" raabte Jules heftig, „nej, det vover han ikke."

„Bliv ikke vred," sagde Ida leende, „jeg troer det

ikke selv, men jeg maa jo have En, som jeg kan mistænke, siden De paastaar, at det ikke er Dem."

Hvem var det? Hvem skjulte sig i Buskene, henrykt ved Synet af Ida, hvergang hun om Morgenen spadserede med Jules? Det var Hermann, Julies stumme Broder. Han, den Stakkel, elskede hende med en Ynglings hele Lidenskab. Han vidste vel, efter at Jules var bleven introduceret i Familien, at det var den Begunstigede; han kjendte ogsaa det Skillerum, Skjæbnen havde stillet i Veien for hans Lykke. Han havde hver Morgen været det skjulte Vidne til deres Sammenkomst, men vidste ikke, hvad Misundelse vilde sige og foretrak Malerens Selskab i enhver Henseende for Otto Brettons.

„Men fortæl mig dog, Julie!" udbrød Ida en Eftermiddag, da hun med sin Veninde Arm i Arm spadserede igjennem Haven, „hvorledes har den tunge Skjæbne truffet Din Broder? Din Moder sagde forleden ved Middagsbordet, at han af Skræk og ikke af Naturen var bleven stum. Lad os sætte os i min ubekjendte Vens Lysthus, medens Du fortæller mig den sørgelige Historie."

Julie indvilligede, og fortalte:

„Du ved, kjære Ida! at min Fader var Herredsfoged og Birkedommer, medens han levede. Natmændsfolkene huserede dengang i vor Egn. Tyveri og Roveri

hørte til Dagens Orden, selv Drab fandt undertiden Sted. Længe blev der intet foretaget for at standse dette Uvæsen, indtil min Fader af Amtmanden blev beordret til at anholde og gribe enhver Tater, som viste sig. Han adlød Befalingen og renſede i kort Tid Egnen for disse Mennesker, men aldeles at udrydde dem var umuligt, thi de tyede ved enhver Fare ud i de umaadelige Heder og skjulte sig der, saalænge de mærkede Uraad. De Vagabonder, som det lykkedes min Fader at fange, bleve førte til Byen og straffede strængt til Advarsel for Andre. Imidlertid høstede vi ingen Nytte deraf, men paadroge os blot de øvrige Zigeuneres Had. Faar og Køer bleve fundne dræbte eller lemlæstede paa Marken; og en Nat satte de Kronen paa Værket ved at stikke Ild i Ladebygningen. Det var i Efteraaret; Kornet var nylig indhøstet og i kort Tid stod hele Længen i Lue. Min Fader vaagnede ved Skinnet af Ilden og ilede ud for at frelse, hvad han kunde; men inden Sprøjterne kom til Hjælp, laa allerede Bygningen i Aske, og Ilden angreb Vaaningshuset. Hermann var dengang 10 Aar gammel. Frygtsom flygtede han ind i Materialbygningen og skjulte sig der. Et Øjeblik efter krøb en dunkel Skikkelse ud af Mørket henimod ham. Det var en af Brandstifterne, som efter at have udført sit Værk skjulte sig derinde.

„Ho, Ho!“ udbrød han, da han saae Hermann,

„Musen løber lige i Fælden. Tusse! her har vi den ene af Ungerne deroppe fra, hvad skulle vi gjøre ved ham?"

Medens han talte saaledes, krøb endnu et af de afskyelige Mennesker frem og udstødte et Hyl ved Synet af min Broder.

„Han!" skreg hun, „han skal ind igjen i Varmen, — seer Du ikke, hvor han bævrer af Kulde, Stakkel!"

Med disse Ord greb Uhyret fat i min skjælvende Broder og slæbte ham, trods hans Skrig og Modstand op paa Loftet, hvorfra en Gang førte over til Vaaningshuset, som paa flere Steder allerede stod i lys Lue. Her blev Hermann indespærret paa et Tagkammer, idet de raabte: „Det er Gjengjæld, fordi Din Fader lod vor Anfører sætte i Tyvehullet. Bliv nu her, til Kjødet falder Dig fra Benene."

Hermanns Bønner og Graad hjalp ikke, og den Skræk og Angst, han var i, da Ild og Røg efterhaanden nærmede sig Kammeret, kan Du nok forestille Dig. Hans Raab om Hjælp forbleve uhørte i den almindelige Tumult. Min Moder, der havde reddet mig, søgte forgjæves efter ham. Endelig lykkedes det Hermann at støde noget af Halmtaget ud og at skrige ned til Mængden i Gaarden. En gammel Soldat, der nød sin Aftægt hos Fader, blev opmærksom paa hans frygtelige Stilling. En Stige sattes hurtig til Muren, og midt imellem Flammerne, der paa alle Sider omspændte

ham, steg den gamle Soldat uforfærdet op ad Taget, indsvøbt i et vaadt Tæppe, banede sig Vej gjennem Ild og Røg, naaede Stedet, hvor Hermann sad, løftede ham ud, og vendte forbrændt tilbage med ham. Hermann var reddet, men fra dette Øjeblik af har han aldrig talt; han var stum. Den gode Læne, saaledes hed Soldaten, døde otte Dage efter. Denne Begivenhed har Hermann siden efter nedskrevet for os, og endnu boer der en Kone en Mil herfra, som blandt Bønderne staar i stor Anseelse for sin Klogskab; hun agerer Spaakvinde og Læge og har virkelig udført mange heldige Kure. Det er den samme Taterkvinde, som førte ham op paa Tagkammeret. Hun blev i denne Anledning sat fast, men kom paa fri Fod efter kort Tids Forløb, fordi hun ikke kunde overbevises og fragik al Deltagelse i Brandstiftelsen. Det blotte Syn af hende udøver altid en forunderlig Virkning paa Hermann, han skjælver og bliver bleg; hun har ogsaa et afskyeligt Ansigt, der er os Alle højst modbydeligt. Jeg har flere Gange mødt hende nede i Landsbyen og er hver Gang, især medens jeg var yngre, bleven betagen af en uforklarlig Angest. Almuen betragter hende med en sky Ærefrygt. Hun lever af de Almisser, hun indsamler om Lørdagen, og hvilke hun mere fordrer end beder om."

Et Bud fra Moderen afbrød her Julies Fortælling og kaldte hende op, Ida fulgte med op til Hovedbygningen.

Fra Nabopræsten Steiner var der sendt Indbydelse til samtlige Beboere af Herregaarden, at bivaane et saakaldt Rapsgilde, en af Almuens største Fornøjelser paa Landet om Efteraaret. Jules var ogsaa indbudt, paa Grund af hans Bekjendtskab til Fru Bisted og hendes Familie. Enhver af de Fremmede glædede sig meget til denne Fest, selv Adelheid saae den med Længsel imøde. Hun vidste nemlig, at flere unge Studenter, der i de sidste Dage vare komne til Præstegaarden i Selskab med Præstens Søn, vilde være tilstede. Kun hos Julie mærkede man tydelig en vis Ængstelse, som tiltog, da Moderen en Morgen ved Thebordet fortalte, at en Fru Henning tilligemed hendes Datter ventedes hos Præstens, foruden de allerede ankomne Fremmede. Hun var siden den Dag synligt forstemt, og Ida saa hende ofte undvige Selskabet og vandre alene omkring i Haven. At Noget var gaaet hende imod, var udenfor al Tvivl, men Kilden til hendes Kummer blev en Gaade for Alle.

Nogle Aftener efter Invitationen fra Præsten, kaldte Julie sin Veninde ned i Haven og satte sig med hende i et fjerntliggende Lysthus.

„Jeg har egenlig ikke været saa oprigtig imod Dig, kjære Ida, som jeg burde," sagde hun, „men Du kan ikke fortørnes derover, da Du selv har en Hemmelighed, som Du ikke vil betro mig."

„Hvad mener Du?“ spurgte Ida.

„Du forstaaer mig nok,“ svarede Julie smilende, „Din Rødmen bekræfter min Formodning, imidlertid vil jeg ikke aftvinge Dig nogen Forklaring. Jeg kaldte Dig herned for selv at lette mit Hjerte ved at meddele Dig Grunden til den Forandring, Du maaske har bemærket hos mig. Dig alene vil jeg betro Aarsagen. Den Sorg, jeg saa længe har baaret paa, lader sig ikke længer dølge. Du har sikkert under Dit Ophold her hørt tale om Pastor Steiners Søn, der er kommen hjem fra Kjøbenhavn, hvor han studerer; han var Hermans eneste Ven og Legekammerat; mig var han mere. Fra vor Barndom droges vi af en gjensidig Tilbøjelighed til hinanden. Her nede ved Aaen i det lille Lysthus læste vi Hagbarth og Signe sammen, og skjøndt vi vel næppe dengang formaaede at fatte dette Værk, rørte det os dog, fordi det gav os den første Kundskab om vore Følelser for hinanden. Netop saaledes længtes jeg efter Frantz, naar han var borte, som Signe efter Hagbarth; den samme Lykke følte jeg i hans Nærværelse, den samme Tomhed, naar jeg var alene. Han er smuk, men hans Skjønhed er intet imod hans Hjerte. Andres Sorg og Lidelser kunne fremkalde Taarer i hans Øjne, lidte Forurettelser, eller tilføjet Uret, bringe ham let til Vrede, og saaledes kunde jeg ikke andet end beundre ham. Hans Kjærlighed gjorde mig til den lykkeligste Dødelige. Jeg ansaa Verden for et Paradis.“

Her tav Julie og lænede sig over mod Ida.

„Da vi vare konfirmerede," vedblev hun, „kom han sjældnere til os. Hans Fader, en meget streng Mand, holdt ham til Bogen og sagde, at hans Omgang med vor Familie maatte høre op, da den kun adspredte ham i Studeringerne. Frantz kjendte sin Fader for vel, til at han skulde have vovet at modsætte sig hans Befalinger aabenlyst, og jeg maatte nøjes med at see ham to Gange hele Ugen igjennem. Hver Onsdag og Søndag, medens Præsten efter gammel Skik tilbragte Aftenen hos Degnen eller Amtsforvalteren med at spille Kort, listede Frantz sig ud af Huset og ilede ned til mig i Haven. Vi havde saa meget at fortælle hinanden, saa meget at spørge om, at de to Timer, han turde blive, svandt bort som Minuter.

„Jeg elsker Dig højere end nogensinde, Julie!" sagde han en Aften, „og just fordi Fader forbyder det, tænker jeg uafladeligt paa Dig. For mig gives der kun Søndag og Onsdag; de øvrige Dage have intet andet Værd end det, at de skjænke mig Tid til at drømme om Dig." Hvor gjerne lyttede jeg ikke til denne Tilstaaelse. Og naar han i det lille Lysthuus indviede mig i sine Planer for Fremtiden, hvorledes han som Student vilde anholde hos mine Forældre om min Haand og om det lykkelige Liv, vi skulde føre sammen, da følte jeg vel en forbigaaende Smerte ved Tanken om

den Skilsmisse, der forestod, men var dog med mit Haab og faste Tiltro paa dets Opfyldelse den lykkeligste Skabning paa Jorden. Frantz rejste til Kjøbenhavn; vor Afsked vil i min Erindring leve til mit sidste Aandedrag; først da følte jeg fuldkomment, hvor kjær han var mig; vi laa i hinandens Arme og græd begge. Flere Gange vendte han tilbage, efterat have forladt mig, for endnu engang at sige det sidste Levvel. Jeg har glemt at fortælle Dig, at mine Forældre efter Frantz's Ønske ikke vidste af vort Forhold til hinanden; han bad mig at fortie dette for alle, uden at angive nogen Grund derfor, og nu takker jeg Gud, fordi jeg gjorde det; jeg har sparet dem megen Sorg derved. Med Steiner var min Glæde flygtet. Hver Dag efter hans Bortrejse forekom mig kjedelig. Min forrige Lyst til at deeltage i Husets Beskjæftigelser var borte, jeg følte mig ikke oplagt til andet end at sidde i Lysthuset ved Aaen, hvor jeg uforstyrret og udeeltagende for alt omkring mig overlod mig til Tanken paa ham. En Maaned ventede jeg Brev; da Skovfogdens Søn endelig bragte mig det, formaaede jeg næppe at skjule min Glæde. Her er det, Ida! saaledes skrev han til mig den første Gang; jeg bliver ikke kjed af at se det, hvert Ord, hver Vending i Sproget erindrer mig om den Kjære."

Julie fremtog et Brev, og Ida læste følgende:

„Min Julie!

Jeg skriver Dig til fra Hovedstaden, hvor Alt forekommer mig saa trættende og kjedeligt, hvor jeg, omgiven af lutter fremmede, kolde Ansigter, ikke har anden Glæde end den at tænke paa Dig. Hvor jeg føler mig forladt og ene midt i denne Mængde, hvor jeg længes efter at kunne vende tilbage til Dig! Intet uden min Kjærlighed holder mit Mod vedlige her. Kjærlighed! Baandet imellem Himmel og Jord, et Ord, som gjemmer alt Stort og Ophøjet. Kjærlighed aander Luften; Kjærlighed tolker Fuglen, naar den hæver sig paa sine Vinger og synger for sin Mage paa Reden i den høje Lyng. Jeg elsker Dig, ikke med vild Lidenskab; og dog maa Du ikke tro, at jeg er Philosoph nok til alene at elske Din Aand, Din englelige Blidhed, Din omme Kvindelighed. Nej! ogsaa dit Ansigts regelrette, bløde Konturer, dine sjælfulde Øjne, din Mildhed, som spejler sig deri, og som synes at bøje sig under Alt, idet den behersker Alt; det er jeg ikke gammel nok til at glemme. Ved Du, hvad det er at elske? Jeg tvivler derpaa, idetmindste lærte jeg det først tilfulde, da Sundet var imellem os, og nu her, i den store fremmede By, hvor ingen Julie findes, intet varmt Hjærte slaaer mig imøde, — her har jeg først lært at skatte det Gode, der faldt i min Lod, her

har jeg lært at elske. Se! Du min egen, Eneste! naar Du mærker, at Hjertet slaar dobbelt saa hurtigt som ellers, naar Himmel, Salighed, Sorg, Ulykke, Hunger er glemt, naar kun eet Navn staar for dit Blik, een Skikkelse for din Sjæl, naar Søvn og Drømme, Vaagen og Kjærlighed kun giver Dig Rum til een Tanke, — da elsker Du mig saaledes som jeg Dig. Erindrer Du den sidste Aften i vort lille Lysthus, da Du grædende sank til mit Bryst og fremstammede det Spørgsmaal: „Vil Du imellem Hovedstadens Skjønne ikke glemme den simple Julie, som intet har at være stolt af uden sin Kjærlighed til Dig?“ Jeg skulde leve en Tid, hvori jeg ikke elskede Dig! Jeg maatte da glemme, at jeg nogensinde levede som en Bedre. — „Nej! elsk mig blot, jeg beder Dig derom; derved giver Du mig Kraft til at trodse Alt, overvinde Alt og rydde enhver Hindring for vort Maal tilside. Hvad skal jeg ikke være i Stand til? Hvilken Byrde vil være mig for svær med den Bevidsthed, at din Kjærlighed er uforandret? Og Du, evige Forsyn! naar jeg saa tilbeder hende istedetfor Dig, tilgiv mig! thi jeg tilbeder da det Fuldkomneste, det Skjønneste, jeg saa af det Skabte, tilbeder jo Dig selv i dit Værk; om jeg nogensinde glemte at ønske mig en større Salighed tildelt, saa regn mig det ikke til Brøde.

Din Steiner.“

Med Interesse syntes Ida at læse dette overspændte og sentimentale Brev. Julie betragtede hende uafbrudt og udbrød, da hun leverede det tilbage:

„Det var det første Brev; den Tilstand, det satte mig i, kan Du, som kjender min sværmeriske Natur, nok tænke Dig. Jeg følte mig lykkelig ved at vide mig saaledes elsket; mine Tanker dvælede ved ham alene; dette Lysthus var mit kjæreste Opholdssted; her tilbragte jeg hver ledig Time; her gjennemlæste jeg mit Brev saa ofte, at jeg tilsidst kunde det udenad, og dog skjænkede det mig en inderlig Glæde, hvergang mit Øje faldt derpaa. Paa dette Blad har hans Haand hvilet. Kjære Ida! spot mig ikke, fordi jeg drømte saa barnligt; — det varede kun kort, og Din Veninde har set Alt gaa til Grunde uden at klage; jeg har skjult min Kummer for Alle. — Steiners øvrige Breve aandede den samme Kjærlighed, den samme Længsel efter at vende tilbage. Saaledes svandt et Aar; da forekom det mig, at hans Breve forandrede sig, bleve koldere og mere ligegyldige; stedse sjældnere skrev han, og naar det skete, kunde han fylde hele Sider med Fortællinger om Hovedstadens Nyheder, om Forlovelser og de Fornøjelser, han deltog i, uden at han tænkte paa, hvor lidt dette interesserede mig, og hvor langt større Pris jeg satte paa de enkelte Ord, der angik mig og vort Forhold. Paa en Gang ophørte han aldeles med

at skrive; to Breve, jeg sendte ham, og som ikke indeholdt nogen Bebrejdelse, men blot Bøn om at lade mig vide Grunden til hans Taushed, forblev ubesvarede, og endelig erfarede jeg, at være glemt for en Anden. Frantz elskede mig ikke længer; hans Kusine, Froken Henning, har fortrængt mig."

Julie tav. Hendes længe vedligeholdte Fatning forsvandt; hun var i dette Øjeblik tilintetgjort af den Smerte, hun saa længe havde bekjæmpet. Ida betragtede hende bevæget.

„Fat Dig, Julie," udbrød hun og trykkede hendes Haand — „søg at glemme den Uværdige, han fortjener ikke Din Sorg."

„Glemme ham?" gjentog Julie med et forundret Blik — „hvorledes er det muligt? Fra Barndommen forbandt jeg med Troen paa hans Kjærlighed min største Lykke — og nu skulde jeg glemme det? Tomheden i mit Indre minder stedse herom. Den Bevidsthed skal Intet ryste, at han har elsket mig højere, end han nogensinde vil kunne elske en Anden."

„Du tager altsaa ikke med til denne Fest, Steiners Fader har inviteret os til?"

„Jo!" svarede Julie bestemt, idet hun rejste sig fra Bænken; „jeg vil derhen for at overbevise mig om, at jeg er glemt; jeg har intet mere at tabe."

VI.

Rapsgildet.

Ingen kunde have travlere til det oven omtalte Rapsgilde end Adelheid og Fru Frank. Den tidlige Morgen fandt dem ifærd med at fremsøge, arrangere og debattere om den Dragt, de troede klædeligst. At den stakkels Julies Tilstand i disse vigtige Øjeblikke oversaaes var en Selvfølge. Fru Bisteds moderlige Øje derimod bemærkede den Forandring, der var foregaaet med hende. Ida deltog i sin Venindes Kummer og søgte den følgende Dag flere Gange at bringe hende fra sit Forsæt: at tage med til Præstens. Julie forblev sin Beslutning tro.

Det var en lummer Dag, midt i August Maaned, Vejret var saa gunstigt som muligt for en saadan Fest Allerede længe, før Selskabet kom til Præstegaarden, lød Trompeternes Skratten, blandet med Fløjte- og Klarinetspil. Den halve Landsby var forsamlet udenfor Præstegaarden, og muntert bevægede de raske, velvoxne

Karle sig i deres korte, røde eller grønne Trøjer imellem Bønderpigerne.

Ved en Lejlighed som denne dækkes Bordet med nybagte Sigtebrød, Smør, Ost og Pølse, saa kommer Boghvedegrøden, dernæst Bygsuppe ovenpaa den vældige Oksesteg, derefter Bergfisk og tilsidst Kaffe og Kage. Naar dette Maaltid er endt, begynder Tobaksrygningen, indtil de med mere Kraft end Behændighed førte Violiner kalde Forsamlingen ind i Laden eller ud paa den indhegnede Plads i det Fri, der er bestemt til Dandsen, som først ender næste Dags Morgen. Paa lignende Maade begyndte Gildet hos Steiners. Medens den talrige Bondeforsamling holdt Maaltid ved de lange, dækkede Borde i Haven, ville vi kigge lidt ind i Værelserne hos Præstens, hvor ganske andre Ting foregaaer.

Fru Frank og Adelheid ordnede paa det omhyggeligste deres Dragter og lode sig præsentere for de forsamlede Fremmede. Nye Bekjendtskaber sluttedes, gamle fornyedes, Dragter undersøgtes, ad gamle, umoderne trækkes paa Smilebaandet. Blandt de Fremmede, der toge Deel i Gildet var foruden et Par Studenter en Fru Henning og hendes Datter Betty. Det var en smuk Pige paa henved tyve Aar, elegant klædt; hendes Manerer og Anstand røbede tydeligt, at hun havde modtaget sin Dannelse i Hovedstadens bedre Kredse. Den lette Kjoles Snit var afpasset saaledes, at den

viste en smukt formet, lille Fod, og, hvergang Silketørklædet foroven gled ned, hvilket skete ofte, kom Halsens blændende Hvidhed tilsyne. Hendes Tale var livfuld, men røbede stundom den Naivitet, som beviser, at Natur og Barnlighed forlængst ere vegne for Kunst. Med Alt dette var Betty dog elskværdig og forstod at behage; det viiste tydeligt de tilstedeværende Herrers Opmærksomhed, skjøndt de kjendte hendes Forhold til Steiner. Denne syntes ikke at bemærke Betty, siden Familien fra Troldborg var traadt ind i Værelset. Han befandt sig i en pinlig Stilling i Julies Nærhed. Idas Frygt for, at hendes Veninde skulde miste sin Fatning ved at see sin Lykkesforstyrrer, var ugrundet. Julie udholdt hans Nærhed uden at forraade sig. Kun et Blik tilkastede hun Frantz, idet hun traadte ind og hilste de Tilstedeværende, et eneste Blik, men hvor betydningsfuldt hvilede det ikke paa ham! Det var ikke Vrede, han læste deri, og som jog Blodet af hans Kinder. Intet formaaede at tilbagekalde hans Livlighed; midt i den glade Forsamling saae han alene den forurettede Julie.

Theen var drukket, Pastor Steiner havde tændt Piben og satte sig tilligemed Amtsforvalteren, Skolelæreren og en Nabopræst ved Spillebordet. Udenfor strøg Musikanterne deres Violiner til Dands.

Kort efter rungede et Hurra gjennem Huset. Hele

Selskabet havde begivet sig fra den med Grene og Løvværk indhegnede Grønning ud paa Marken, hvor Bønderkarlene i en betydelig Afstand fra Præsteboligen vare ifærd med at tænde Ild i en Mængde Rapshalm, som der laa opdynget. Fra flere Sider sloge Flammerne ind i Halmhæssene, de gnistrende Luer forvandlede den mørke Augustaften til den klareste Dag. Tusinde og atter tusinde Funker stege i Vejret og overstaaede de nærmeste Steder med deres glimtende Lysstjær. De mørke Skikkelser toge sig besynderligt ud, medens de stedse forøgede Ilden ved at kaste nye Halmbunker derpaa.

Jules stod ved Idas Side og holdt hendes Haand.

„Ida!" hviskede han uden at høres af andre end hende. Ida svarede med et næsten umærkeligt Haandtryk.

„Kjære Ida," gjentog han, „tør jeg tilføje: min Ida?"

Hun rødmede, hendes Hjerte bankede, medens hendes Haand hvilede fastere i hans.

Da Jules og Ida vendte tilbage fra den udbrændte Rapshalm, havde de sluttet en hellig Pagt og følte sig lykkelige.

Paa den anden Side af Luerne foregik et Optrin af en anden Natur. Der stod Steiner og stirrede med et mørkt Blik ind i Ilden, ved Siden af Julie. Julie

havde denne Aften smykket sig med Omhu til Festen. Steiner bemærkede hendes blege Ansigt. De forskelligste Følelser arbejdede i begges Bryst. Steiner var ikke saa slet, at han rolig kunde se den Smerte, hun forgjæves søgte at skjule. Han erkjendte først nu Følgerne af sit Letsind og forbandede den Stund, der havde ladet ham glemme hende. Skjøndt Julie tilsyneladende ikke lagde Mærke til Steiner, havde hun dog hverken ladet ham eller Betty et eneste Øjeblik ude af Syne; hun begreb den Sindsstemning, hvori han befandt sig, lagde Mærke til hans forstyrrede Mine, saa, hvorledes Bettys Opmuntringer virkede paa ham og læste Anger i hans Blik, der søgte hendes. Med disse Tanker sysselsatte hun sig, medens hun stod ved Baalet og ligegyldig betragtede de hendøende Flammer. Pludselig hørte hun en sagte Stemme nævne hendes Navn; hun vendte sig, Steiner stod ved hendes Side.

„Tillad mig at tale med Dem et Øjeblik uden Vidner," hviskede han med slet dulgt Forlegenhed; „De vil let nu, da de Øvrige vende tilbage til Dandsepladsen, kunne gaa ind i Haven, uden at Nogen ser det."

„Nej, Steiner!" svarede Julie, „Deres Forhold til Frøken Henning forbyder Dem at sige og mig at høre andet, end hvad der kan høres af Alle."

„Er jeg saa aldeles nedværdiget i dine Tanker?

Jeg ønsker Intet hellere end at gjøre Alt godt igjen. Du har ikke glemt mig! Taaren i dit Øje røber det, jeg har endnu ikke tabt al Plads i dit Hjerte. Følg mig, jeg beder Dig; inde i Haven vil jeg skrifte, hvad der taler til min Undskyldning; jeg vil bevise Dig, at jeg ikke er saa uværdig, som Du troer. Der er endnu Intet afgjørende skeet mellem mig og min Kusine; jeg fortæller Fader Alt og vil atter tilhøre Dig, Dig alene."

„Det er for silde," svarede Julie klangløst, „Du kan og bør ikke træde tilbage; Du frygter din Fader; glem mig og vær Betty tro; det er det Eneste, jeg ønsker for Dig."

Hun tav. Betty traadte hen til dem:

„Finder jeg Dem endelig, Hr. Steiner," udbrød hun spydig. „Dandsen er begyndt; De glemmer, at De har engageret mig til første Vals. Frøken Bisted!" vedblev hun henvendt til Julie, „det er virkelig Synd, at De lader ham bede forgjæves. Den charmante Bretton gjennemsøger Haven og spørger Enhver efter Dem. — Venez mon ami, on nous attend!"

„Ja kom, fortryllende Dame," raabte Frantz heftig, „lad os dandse bort fra Sorg og enhver Følelse, der ikke fortjener at høres, vi ville være muntre; og Dem, Frøken Bisted" — tilføjede han — „Dem takker jeg for Deres gode Raad; det skal glæde mig i Fremtiden

at vise Dem, hvormeget jeg lægger det paa Hjerte." Han bukkede og gik bort med Betty.

„Men søde Frantz, hvad gaaer der af Dig?" spurgte Frøkenen forundret, „hvor Du er forandret iaften; hvilke Raad har denne Landsbydame givet Dig, som Du saa helligt lover at erindre? De gamle Historier angaaende dit Forhold til hende ere nok Andet end et blot Rygte, din Opførsel lader mig befrygte det." —

„Det er Intet!" svarede Steiner munter, „jeg elsker Dig. Kom! lad os danse; det lønner ikke Umagen at tænke."

Julies Tilstand var beklagelsesværdig, da Frantz forlod hende. En skjærende Smerte gjennemfoer hende, idet hun saae ham gaae.

„Alt er tabt!" hviskede hun, „jeg har Intet mere at vente, og dog burde jeg føle mig glad ved selv at have frasagt mig ham. Men han er dog saa god; han følte, at han ikke havde handlet rigtigt imod mig; han angrede dybt. Betty vil aldrig kunne forstaae ham; hun er for overfladisk til at skjænke ham den Lykke, han fortjener. Jeg vidste, at han vilde fortryde sit Letsind; derfor maatte jeg se ham, endnu engang høre den Tilstaaelse, at jeg ikke var aldeles glemt. Nu er ethvert Baand imellem os sønderrevet. Hvorhen jeg end seer i Fremtiden, øjner jeg Intet uden en tom, glædeløs Nat." Hun tørrede Taarerne af sine Øjne og gik.

Dandsen var begyndt igjen. De djærve Bønder svingede deres Piger inde mellem de med mange Smaalamper behængte Træer, hvis brunliggrønne Blade bevægedes af Vestenvinden. Lystighed herskede overalt. Paa Bænkene omkring Dandsepladsen sad de gamle Jyder i lange Rækker og lode Ølkruset gaa flittigt rundt, saae paa de Yngres Dands, medens de af deres korte Piber uddampede vældige Røgskyer og drømte sig tilbage i de Dage, da de ogsaa havde deltaget i lignende Fester som mere end Tilskuere. Paa en eensom Bænk i Haven sad et ungt Kjærestepar, en rank Knøs med sin Pige paa Skjødet. Han, en fattig Husmandsson, der næste Aar skulde ind paa Exercerskolen, var forlovet med en af Sognets rigeste Gaardmandsdøtre; naturligvis vare hendes Forældre derimod, ellers behøvede han jo ikke at søge dette eensomme Sted og forsage Dands og Lystighed mellem de Andre.

For to til havde Aftenens Lystighed heller ingen Interesse; to endnu glemte Dands og Musik, medens de omslyrgede af hinandens Arme gik op og ned gjennem Havens dunkle Gange og hviskede Ord i det Sprog, som Kjærligheden indgiver. Det var Jules og Ida. Lykkelige, glemte de alt omkring sig og skabte sig skyldfri Glæder af Øjeblikket, hundrede og atter hundrede Løfter om evig Kjærlighed. Pludselig lød Stemmer i Nærheden, de forsvandt bag en Rishække, hvor de bleve

staaende. De studsede begge ved i de Kommende at se Bretton og Frøken Henning; og hørte følgende Ord: „Som jeg siger, Otto! vort Forhold maa fra iaften være endt, jeg er jo nu saa godt som forlovet med Steiner; vi maa i Fremtiden kun betragte hinanden som Venner. Hører Du?“

„Som Du vil,“ svarede Otto ligegyldig, — „det var egentlig ogsaa blot for at tale med Dig derom, jeg bad Dig komme herned; Du kan fuldkomment stole paa min Discretion.“

Mere hørte Jules ikke; de Bortgaaende forsvandt, og kort efter forkyndte Trompeternes gjennemtrængende Tuden, at Herskabet skulde gaa tilbords.

„Imorgen Aften mødes vi i vort Lysthus i Troldborg Have!“ hviskede Jules, da de gik tilbage til Dandsepladsen. Hun samtykkede, og de skiltes for at blande sig mellem de Øvrige.

Hvor Otto Bretton og Betty imidlertid vare blevne af, kunde Ingen begribe; man søgte dem overalt. Steiner sad inde i Stuen uden i mindste Maade at bekymre sig om sin Brud; af hans skødesløse Stilling og udeltagende Stemning var det synligt, at hans Tanker vare andensteds beskjæftigede. Da de Savnede indfandt sig, og man tog Plads ved Bordet, satte Steiner sig ved Betty, og fra nu af var han vel munter, ogsaa overgiven, men den, der iagttog ham, overbeviste let om, hvor megen Møje, denne paatagne Rolle kostede.

Nede ved den anden Ende af Bordet gik det muntert til. Adelheid havde til Bordkavaller en af de fremmede Studenter, som denne Aften for Alvor øvede sig i at sige alle de artige og smukke Ting, han kunde finde paa. Hun var paa sin Side ikke ufølsom herover; det unge Menneske var smuk, hans Hyldest behagede hende, og derfor fortalte hun uden at lade sig genere af Otto, der sad paa den anden Side, hvor rædsomt hun kjedede sig herovre i Jylland, og hvor gjerne hun vilde, at Steiners og Bisteds kom noget oftere sammen især i denne Tid, medens der var saa interessante Fremmede hos dem.

Fru Frank var heller ikke blottet for Underholdning. Hendes Bordfælle gjorde alt muligt for at underholde den smukke Frue, medens Bretton lod sig fortælle af Fru Henning, hvorledes den unge Steiner havde lært Betty at kjende, og hvor højt og inderligt den unge, uskyldige Pige elskede ham af sin hele barnlige Sjæl. At Otto i denne Henseende havde sine egne Tanker og af og til under Moderens Fortælling trak paa Smilebaandet, var noget, denne ikke syntes at bemærke.

Maaltidet var tarveligt, men kraftigt. Efter Retterne blev Desserten, en stor Søsterkage, baaret frem. Pastor Steiner greb sit Glas, rejste sig op for Bordenden og talede saalunde til Forsamlingen:

„Mine Venner! ved at indbyde Dem iaften, har

jeg haft en dobbelt Hensigt; vi ere ikke blot komne sammen for at fejre et Rapsgilde, men jeg tager Anledning heraf til at declarere en Forlovelse; jeg foreslaar denne Skaal for min Søn og Frøken Henning."

Et almindeligt Forundringsraab lød fra de Overraskede og ikke Overraskede; Alle greb Glassene for at drikke med Parret. Rødmende rejste Betty sig og hviskede til Frantz, der i dette Øjeblik blev bleg som et Lig: „Saa rejs Dig dog, Kjære! Du glemmer Dig selv." — Han rejste sig nølende, greb sit Glas som en Sovende, der pludselig bliver vækket.

Dette Øjeblik var for overvældende for Julie. Hun sank tilbage paa Stolen.

„Julie!" skreg Frantz, kastede sit Glas, foer hen til hende og tog hende i sine Arme. „Vaagn op, min Eneste! man skuffer os Begge; jeg er ikke forlovet, og vil ikke forloves med Betty, det er Bedrag det Hele. Kom til Dig selv!"

Med Jules Hjælp bar han den Afmægtige hen paa en Sopha, spildte Skolelærerindens Eau de Cologne og skrøj uden at agte paa de Omkringstaaende hen til Bordet efter Vand. Den Opsigt, dette Optrin vakte blandt de Tilstedeværende, kan man tænke sig. Betty stod midt i Stuen med et Ansigt, som om hun havde seet Maane, Stjerner og alle Planeter falde ned; hendes Moder græd over Skandalen, og Pastor Steiner stod

med sit Glas i Haanden og de frygteligste Tordenskyer paa Panden, medens han betragtede sin Søn og Julie. Fru Frank, Adelheid og Otto lo hemmeligt, og Ida, Fru Bisted og Jules hjalp den Besvimede. Tumult og Forstyrrelse herskede blandt Alle. Frantz var den, der mindst brød sig om de Tilstedeværende, hans Sjæl laa i det forskende Blik, der ømt og kjærligt hvilede paa Julie, som nu ved Moderens Hjælp efterhaanden kom til sig selv igjen.

„Hvor dog min Kusine opfører sig flovt iaften," hviskede Adelheid til sin Bordkavaller; „hendes Sentimentalitet er her aldeles paa urette Sted og vil vist næppe have den attraaede Virkning; betragt blot Stines Fader derhenne ved Bordet; hans rynkede Pande og flammende Øjne spaa Forbitrelse over den Skandale, hun iaften har været Aarsag til."

„Stakkels Pige!" sagde Studenten deeltagende uden at gaa ind i Adelheids spottende Tone. „Hun tager sig Steiners Forbindelse nær; han har, siger man, været forlovet med hende."

Da Julie kom til sig selv, forlangte hun at blive bragt hjem, idet hun, uvidende om de Ord, som Frantz under hendes Afmagt havde udstødt, foregav at have faaet Ondt af den trykkende Hede i Værelset; en Udflugt, som naturligvis Ingen af de Nærværende troede. Fru Frank og Adelheid vare ikke lidet fortrydelige paa

Fru Bisted, der strax opfyldte sin Datters Ønske og lod spænde for Vognen. De maatte følge med.

Pastor Steiner havde imidlertid faaet Tid til at fatte en Beslutning. „Følg mig!" udbrød han til sin Søn; „det her Forefaldne fordrer en Forklaring, som Du vel ikke vil undslaa Dig for at give mig." — Med disse Ord gik han, fulgt af Frantz, ind i næste Værelse og forblev der uden at agte paa, at Fru Bisted tog Afsked. Da omsider Præstemanden vendte tilbage til sit forstyrrede Selskab, saa man endnu flere Rynker i hans barske Ansigt, hvilke tydeligt viste, at Sønnens Forklaring ikke havde tilfredsstillet ham. Hos denne derimod var en kold, rolig Bestemthed synlig, som røbede, at han trods alle Hindringer agtede at sætte sin Vilje igjennem.

Saaledes endte Rapsgildet, der i sin muntre Begyndelse saalidet havde tegnet til at faae dette alvorlige og tragiske Udfald.

VII

Dagen efter.

Næste Morgen befandt Julie sig særdeles slet. Gaarsdagens Begivenheder angreb hendes svage Helbred, hun maatte holde Sengen. Lægen rystede paa Hovedet, Fru Bisteds Spørgsmaal besvarede han med Ord, der kunde tolkes, som Enhver fandt for godt, og bortfjernede sig efter at have foreskrevet Draaber og Piller. Ida var utrøstelig over Venindens Tilstand; hun veg ikke fra hende og viste sin hele kjærlige Omhu i den omhyggeligste Pleje og ved at fremsøge de Trøstegrunde, som hun troede kunde have nogen Betydning. Hermann, den stumme Broder, stod ved Hovedgjærdet af Sengen og betragtede den kjære Søster med Taarer i Øjnene. Han søgte at trøste den grædende Moder, som først igaar var bleven bekjendt med Julies Kjærlighed til Steiner. Han smilede gjennem Taarer til Ida, og tilkjendegav med Tegn den Sorg han følte over ikke at kunne yde den samme Trøst som hun. Med et spørgende Blik

havde han betragtet den indtrædende Doktor; han kunde ikke høre Oraklets Tale, men i dets Miner læste han Bekræftelse paa sin Formodning om det Farlige i Søsterens Sygdom.

Imidlertid var det bleven Middag. Fru Frank og Adelheid havde spurgt til den Syges Befindende og derpaa straxt igjen forladt Værelset. Julies Tilstand syntes at forværres. Ingen vidste Raad; der lod ikke til at gives noget Lægemiddel for hende. Pludselig fik Hermann en Idee; Glæden lyste ud af hans Øjne; hans Ansigt tilkjendegav et sikkert Haab og han ilede hurtigt ud af Stuen. I Gaarden lod han en Vogn spænde for og kjørte i fuldt Firspring ned i Bondebyen til Jules. Den unge Maler var just ifærd med at klæde sig paa for at gaa til Troldborg, da Hermann styrtede ind til ham, fremtog sin Tavle og skrev følgende Ord: „Min Søster er meget syg, Doktoren veed intet Middel, hun maa dø, dersom hun ingen Hjælp faaer, og Hermann er da alene. Jeg veed et Raad; en Miil herfra, inde i Hørlingeskoven, boer den kloge Kone; hun er her i Egnen kjendt for sine heldige Kure, kør med mig, og faae hende til at følge tilbage med os; jeg tør ikke selv, jeg frygter og afskyer hende. Ikke sandt! for min stakkels Søsters Skyld opfylder De min Bøn?“

Jules nikkede. I næste Øjeblik sad begge paa Vognen og rullede ned ad Vejen til Hørlingeskoven.

Skjult inde i Tykningen af højstammede Bøge- og Egetræer laa den kloge Kones Leerhytte, tækket med Lyngtørv, Grene og Riis. Rundt omkring paa de nærmeste Træer hang Knipper af Urter og Rødder hvoraf hun præparerede sine undervirkende Lægemidler. Hun sad denne Eftermiddag inde i sin lave Stue. Rundt omkring paa Væggen hængte Flasker, store og smaa, hver især betegnede med et Slags Hieroglypher, som kun hun formaaede at tyde. Paa Skorstenen brændte en dosig Ild, og over denne snurrede Urter i en sort Leergryde. — Mo'er Tusses Kat var nylig død. Hundene fra Troldborg, som i flere Aar levede i stadig Fejde med denne hendes Yndling, havde endelig overvundet og sønderrevet den; derfor satte Tusse ogsaa Gift for Hundene, saa at hun en Maaned senere var fuldkommen hævnet ved Mordernes Død. Derimod havde hun fuldt op af Snoge og Staalormehamme, og for at fuldstændiggjøre Billedet, hoppede to store Rotter omkring i en Jernkjæde, midt paa det af uhøvlede Fyrrefjæle sammenslaaede Bord. De afbrød ved deres Piben, naar de i Arrighed bedes med hverandre, den Stilhed, der herskede i Tusses Nærhed.

Hermann og Jules naaede snart Hørlingeskoven, og medens den Stumme blev ved Vognen, fulgte Maleren den betegnede Vej og stod efter faa Minutters Forløb ved Indgangen til Hytten.

„Hvem der?“ skreg Taterkvinden indenfor, efter at Jules flere Gange havde banket paa Døren og tilsidst gav sin Utaalmodighed tilkjende ved djærve Slag.

„Hvad Godt vil I, mens at te' I banker saa ravik?“

„Luk op, Mo'er Tusse!“ svarede Jules; „jeg skal tale med Jer.“

„Skal tale?“ gjentog Hexen, „det er grodum Verbum! det kommer vel farlig an paa, om a vil blaare med ham.“

Med disse Ord skjød hun Slaaen fra Døren og lod Jules komme ind. Han var nær ved at fare tilbage efter at have kastet et Blik paa hende, og hun retfærdiggjorde hans Skræk.

Konen var et Indbegreb af menneskelig Hæslighed, det rynkede, gustne, koparrede Ansigt med glasagtige, grønne Øjne var Skildt for det lave Indre.

„Ho! ho!“ sagde hun efter at have betragtet Jules. „Er det ham? den fremmede Fyr, som besøger Djævlereden paa Troldborg — hvad vil han Mo'er Tusse? det er vel galt fat deroppe med En eller Anden af dinosesen. Naar saa Ingen kan hjælpe, er Tusse god nok.“

„Spar Jeres Snak,“ svarede Jules. „Jeg kommer fra Troldborg; Froken Bisted er meget syg, og da I er bekjendt som en duelig Læge, kommer jeg for at bringe Jer til hende. Vognen holder noget herfra i Skoven. Følg med mig, Mo'er! hvert Øjeblik er kostbart.“

„Bisted! Bisted!“ gjentog den Gamle, „lad mig gjentage det Navn for ret at huske, hvormeget jeg hader Alle dem, der bære det. En af denne Slægt skulde jeg frelse, hjælpe med gode Raad? Er man da bleven gal deroppe, siden de ikke længer huske, hvad de have gjort imod mig og mine? Eller tro de, fordi Tusse er bleven gammel og rynket, at hun har glemt det, hun skylder dem? En Steen kan ikke være haardere, end Herremanden var mod vore Folk; min Mand lod han myrde, og to af mine Sønner — raske, muntre Knøse — lod han kaste i Skunteri og gav dem Kjæde og Bøjle paa.“

„Her er ikke Tale om, hvad der mulig kan have fortørnet Eder mod en enkelt af denne Familie,“ ytrede Jules utaalmodig. „det kan den Syge jo ikke gjøre for; Medlidenhed byder Eder at ile hende til Hjælp saa hurtigt som muligt.“

„Medlidenhed!“ gjentog Tusse med en skraldende Latter, „hvem siger om mig, at jeg er medlidende? — Hvem troer, at jeg føler Andet end Glæde ved at see de Folks Pinsler? Det kan kun I, bitte Fa'er, som ikke kjender mig, eller ved, hvorledes en Taterkvinde er tilmode, efterat man har tvungen hende til at see sin Mand i det Øjeblik, da Ho'edet blev skilt fra hans Krop. En Mand, som jeg i 20 Aar drog alle Heder igjennem med, som var god og venlig imod mig og før led Sult selv, end han taalte, at jeg skulde fejle noget.

— Do maatte han; da tænkte jeg: Nu for Fremtiden skal Du kun glæde Dig ved at øve Gjengjæld for det, din Mand maatte lide. Og sæt nu, at jeg fik isinde at gaa op til Troldborg; kjørt har jeg aldrig siden dengang jeg sad paa Rakkersluffen ved Siden af vor Fa'er, da han jollede afsted til Retterblokken, — troer I saa, at jeg kom for andet end for at see, hvordan hun pines og i det Øjeblik, hun opgav Aanden, at skrige hende i Øret: gaa nu til Din Fa'er og fortæl ham, at Mo'er Tusse var tilstede, da Du gik herfra! hun kunde have hjulpet Dig, men vilde ikke, hun havde de helbredende Urter med sig, men gav Dig ingen af dem."

„Ti!" raabte Jules forbitret, „ikke et Ord mere. Du skal følge med, enten godvillig eller tvungen; tag dine Urter og saa afsted; Hermann venter derude med Vognen."

„Ha, ha! Herman! hvorfor kommer han ikke selv? Søsteren staaer ham dog nærmere end Jer, skulde jeg tro? men det er jo sandt, han er stum, og hvem er Skyld deri? Hvem satte ham op paa Tagkammeret, den Nat, vi lode den røde Kok gale over Troldborg? Seer I, Sibeknasper! Tusse! nu tør hun fortælle det, fordi Ingen hører det. Forresten kan jeg sige Jer et Ord, saa godt som en hel Snes; at I truer, nytter Intet, allermindst idag; det skal I strax faae Beviis for."

Med disse Ord haltede den Gamle hen til et af

Røghullerne i Muren, stak tre brune Fingre i Munden og udstødte et gjennemtrængende Hvin, der lidt efter blev besvaret inde fra Skoven. Førend Jules fik Tid til at fatte sig hørte han Skridt nærme sig Hytten; strax derpaa blev Døren revet op, og to stærkbyggede, halvnøgne Mænd af et vildt Udseende stak Hovedet ind af den, medens deres Følgesvend, en rød, langhaaret Hund, trængte sig imellem den enes Been og hen til Tusse.

„Seer I det," raabte hun efter at have talt et Par Ord med de Ankomne i et for Jules uforstaaeligt Sprog, — „hvad nytter vel nu Jeres Trusler? Prøvelikanterne ligger i disse Dage rundt om i Skoven, og enhver af dem jager paa et Ord af mig sin Slivert i Maven paa Jer. Gaa I hjem igjen, unge Knøs, samme Vej, som I kom, hils Hermann fra mig og fortæl ham, at det kan hænde sig, jeg kommer derop iaften for at see til den Syge naar Folkene ere dragne bort. Nu afsted! jeg har Andet at tage vare end staa og prate med Jer."

Mod denne Tale, som den gamle ledsagede med en spottende Latter, lod sig Intet indvende Jules søgte hurtigt at befri sig fra de lynende Blik og løst siddende Knive i Taternes Bælter, som blinkede ham imøde. Han gik tilbage til den med Længsel ventende Hermann, og de kjørte hjem. Men inde i Skoven lød efter dem en modbydelig Latter fra Tusse og hendes Stalbrødre.

Jules fulgte med Hermann op til Troldborg. Han traf Ida alene i Forværelset. Hendes Hilsen og omme Blik, tolkede, hvor længselfuldt hun havde ventet ham.

„Jaften! eneste Ida!“ hviskede han og trykkede et Kys paa hendes Haand, „Jaften, Du yndige Fee! i Lysthuset paa Højen, ikke sandt, Du kommer?“

„Blot jeg kunde,“ svarede hun sagte, „Julie vil spørge efter mig imidlertid. Men tys! der kommer Nogen, jeg maa gaa.“ Hun snoede sig ud af hans Arme og forsvandt i det næste Værelse.

Jo længer det led op ad Dagen des slettere blev det med Julie. Hun havde i de sidste to Timer Intet talt. Den stumme Broder sad igjen ved hendes Hovedgjærde, ved Siden af ham Ida, ligeoverfor Moderen, der forgjæves søgte at tilbageholde sine Taarer. Den uhyggelige Stilhed i Værelset blev kun afbrudt ved det gamle Stueurs monotone Slag, ved Vinden, som udefra klagede igjennem de høje Espetræer. Idas Blik hvilede paa Julie, der allerede syntes at have udstridt, saa blegt og farveløst var hendes Ansigt, Øjnene lukkedes, og om Munden legede et smerteligt Smil. Intet forraadte, at hun endnu følte den Smerte, der arbejdede i hendes Bryst uden et ganske svagt Aandedræt eller undertiden et langt Suk.

Saaledes svandt Dagen. Mørke Skyer samlede sig stedse tættere og forøgede det Skumle i denne frem-

brydende Aften. Da lød der pludselig Hestetrav i Gaarden, det stormede op af Trapperne, og førend Fru Bisted kunde rejse sig og gaa til Døren, blev den revet op, og ind styrtede med blege, forvildede Træk — Frantz Steiner. Uden at skjænke de Andre en flygtig Hilsen traadte han hen til Julies Seng, bøjede sig over hende og greb hendes Haand. Hun vaagnede forfærdet, men da hun saa Frantz sønderknust og fortvivlet, forklarede et Smil hendes Træk, Blodet skød sig endnu engang op i de blege Kinder og farvede dem med en svag Rødmen.

„Saavidt har jeg Ulykkelige bragt Dig," raabte Steiner. „Julie! tilgiv mig!" tilføjede han hviskende for at skjule den Graad, der kvalte hans Stemme.

Julie betragtede ham ømt.

„Jeg har ikke Noget at bebrejde Dig eller at beklage mig over; jeg tvivlede egentlig aldrig om din Kjærlighed; og om Du end derovre i Kjøbenhavn for en Tid glemte mig, saa er jeg nu fuldkommen lønnet derfor ved den Overbevisning, at Du angrer. Vær blot fornøjet og tilfreds med, hvad Skjæbnen har besluttet over Dig, og find Dig deri. — Jeg maa dø," vedblev hun hviskende.

„Nej, Nej!" afbrød han hende heftig, „Du maa ikke dø; Du maa give mig Lejlighed til at gjøre godt igjen, hvad jeg forbrød mod Dig."

„Stille, Du Kjære! lad Moder ikke høre det, jeg har allerede voldt hende megen Kummer; jeg selv vil nødig bort herfra; Livet er dog saa skjønt, om man end finder Torne istedetfor Roser i sin Krands. Du maa blot være rolig, min Ven! ikke forbitre Dig selv Din Tilværelse ved at tænke paa mig anderledes end som en kjær, henfaren Søster; bliv Betty tro, glem mig og Fortiden, og søg ved hendes Side den Lykke, Du fortjener. Levvel! min Frantz, jeg tør i dette Øjeblik nok kalde Dig saaledes paa Skillevejen mellem Liv og Død! lev lykkelig!"

Hun trykkede hans Haand, og da Frantz, idet Taarerne strømmede ned over hans Kinder, bøjede sig over hende, trykkede Julie ham til sit Bryst og aandede et Kys paa hans Læber.

„Forbarmende Himmel!" udbrød han og rejste sig, „hvem er vel ulykkeligere end jeg?" Han rev Døren op og styrtede ud.

Fru Bisted havde intet hørt eller seet til denne Scene. Da Steiner kom, kaldte et Bud hende ud af Værelset. Ida var gaaet, og kun Herman gav Julie ved sin Graad tilkjende, at han var tilstede. Om han end ikke havde hørt, hvad hun og Frantz talede, kunde han dog af deres Miner fuldkomment slutte sig dertil.

„Ogsaa Dig, min kjærlige Broder, maa jeg forlade," hviskede hun. „Du maa snart leve uden Din

Søster, som Du stedse gjorde Alt for at glæde." Hun lagde sig lidt efter tilbage paa Puderne og hensank i den forrige Tilstand.

Moder Tusse var kommen. Indhyllet i en tyk, af uldne Pjalter sammenflikket Kaabe, sad hun ude i Kjøkkenet og lod sig den gode Mad, men især Brændevinen, herligt smage. I Begyndelsen var hun særdeles ordknap og bister.

„Hvad glo I efter, Folkens?" snærrede hun til Karle og Piger, der fra Borgestuen nysgjerrig tittede ud til hende. „Har I aldrig før seet mig — Mo'er Tusse? — Eller har Nogen af Jer Lyst at see sig den faldende Syge til paa mig? I kjende mig nok."

Den sidste Trusel gjorde Virkning; alle Hoveder forsvandt paa engang, og lode hende uforstyrret være ene med Fruen og Kokkepigen.

„Her la'er man mig sidde i et Kjøkken for Kuld' og Træk," — begyndte hun lidt efter — „et Skur, et Hundehul er jo godt nok for mig, og var det ikke, fordi at Noden hun tvang, saa kunde jeg faae Lov til at gaa igjen uden Vaadt eller Tørt."

Fru Bisted tav og skjænkede i Glasset for Hexen; det var det eneste Middel, hun kjendte, hvorved man kunde mildne hendes Sind. Efterhaanden som Tusse spiste og drak, blev hun bedre stemt; hun udstødte ikke flere Grovheder, og da hun endelig var aldeles mæt,

fortrak hendes væmmelige Ansigt sig til et Grin, medens den nydte Spiritus gav hendes Glasøjne et spillende Liv. Hun rejste sig og forlangte at komme ind til den Syge.

Næppe saae Hermann hende træde ind til Søsteren, før han med sin sædvanlige Angst eller rettere Afsky for hende rejste sig og forlod Stuen. Tusse saae efter ham. Hendes Blik havde maaske aldrig tydeligere forraadt en mere lumsk og lurende Karakter; det røbede noget saa Dæmonisk, at Fru Bisteds Aandedræt standsedes af Skræk. — Lad hende nu staa ved Julies Seng og den nedtrykte Moder med Begjærlighed lytte til ethvert nok saa sagte Ord, som Hexen mumler; vi ville imidlertid see op til Fru Frank og Adelheid paa deres Værelse.

Denne Morgen havde Troldborg Postbud bragt et Brev, adresseret til Fruen; dets Indhold lød saaledes:

Kjøbenhavn, den 7de August.

„Til min kjære Kone, Fru Minna Frank
paa Troldborg.

Dit meget Ærede af 4de denne Maaned er indløbet. I Anledning heraf skal jeg ikke undlade at tilmelde Dig paa Grund af din Forespørgsel i ovennævnte Skrivelse, at jeg, ihvorvel jeg med Interesse seer Dig nyde enhver Fornøjelse, dog denne

Gang finder mig foranlediget til at bede Dig, kjære Kone! snareſt muligt at returnere til Kjøbenhavn i Forening med Adelheid og Ida. Hovedgrunden hertil vil jeg ved mundtlig Sammenkomſt bedre kunne forklare. Jeg kan ikke længer lade det blive en Hemmelighed for Dig, at vort Huus ſtaaer paa Nippet til at erklære ſig inſolvent; man har allerede i Bremen nægtet at honorere en af os, til Reck juniors Ordre trasſeret Vexel paa 1100 Mk. Banco. De ſidſte Aaringers disfavorable Conjuncturer have gjort os den ſtørſte Skade, og nu i denne Tid, da efter Forlydende Copella & Hennings komme her til Byen, og bemeldte Huus har en retslig Fordring paa os af cirka 12000 Mk. foruden Godtgørelſe for et Parti hos mig beroende, havareret Riis, veed jeg ſandelig ikke, paa hvilken Maade vi ſkulle kunne præſtere disſe Summer, da vore ſtørſte Kapitaler ſtikke i Korn, i hvilken Artikel Du veed, vi iſær have gjort i den ſenere Tid. Mit eneſte Haab er, at min forrige Compagnon, Bretton — vor Adelheids Forlovedes Fader — der ved ſine mange heldige Spekulationer er at anſe ſom den Solideſte i Hull, muligen ſkulde ville forſtrække os med Valuta imod vedbørlig Pant og Sikkerhed. Paa Grund heraf, og iſær da jeg troer, at foranmeldte Copella entrerer paa mit iſindehavende Forſlag, at blive boende hos

os, indtil den store Bygning i Bredgaden, han lader indrette for sig, er beboelig, ønsker jeg, at Du snareſt muligt tilligemed øvrige Vedkommende returnerer her til Staden.

Venskabeligst

A. Frank & Co.

P. S. Hils min Søster og øvrige Bekjendte paa Troldborg."

At en saadan Skrivelse ikke gjorde det bedste Indtryk paa den letsindige Kone og lige saa letsindige Datter, er indlysende. — Forgjæves brøde Begge Hovederne med at finde Paaskud til at unddrage sig fra at opfylde Faderens Ønske; Adelheid, fordi hun lovede sig visse Glæder af sit hos Pastor Steiner sluttede Bekjendtskab med Studenten og Fru Frank af andre hemmelige Grunde. Der fandtes ingen Udvej dertil, og efter at de begge To havde nedrevet Franks Person og hans Kjøbmandsstil, besluttede de at adlyde.

Det blev Aften, og Dagen svandt; Stjernerne glimtede, Maanen mellem dem; men ofte gjemte den sig bag de forbiflyvende Skyer. En Skikkelse listede sig paa denne Tid op ad Bakken til Troldborg. Forsigtigt sprang han over Gjærdet og forsvandt bag Planteskoven for atter at komme tilsyne længere borte, hvor han omfattede Grenen af et tykt Bøgetræ og svang sig over det høie Stakitværk, hvorefter han stod i Haven; — det

var Jules, der ilede afsted til sit Stævnemøde med Ida; — Tys! — det rasler i Løvet i den nærmeste Gang; han hører en sagte Rømmen, svarer, skimter en lys Kjole igjennem Mørket og iler hurtigt den Kommende imøde. Han studser, gjenkjender ikke sin blufærdig tilbageholdne Forlovede i hendes ildfulde Favntag.

„Ida!“ stammer han forbavset.

„Ida!“ gjentog Damen med et Skrig. „Hvem er De? Denne Stemme — Hjelm, De her!“

„Fru Frank!“ svarede Jules fattet, „det er uden Tvivl en gjensidig Fejltagelse.“

„Gjensidig?“ gjentog hun forbitret, „det vover De at sige til mig, vover at tro, at jeg kunde være tilsinds at indlade mig i Æventyr med Nogen!“

„Jeg synes, at Faktum taler, kjære Frue!“ svarede Jules ironisk.

„Nej, Deres Ord taler for Deres Brøde,“ ytrede Fruen; „nu har jeg Vished i min længe nærede Formodning. Her kaster min elskværdige Datter det Blufærdighedsslør, hun ellers indhyller sig i; men jeg skal straffe hende; hun skal undgjælde for den Plet, hun ikke alene sætter paa sit, men paa hele Familiens Rygte.“

„De er falsk, Frue!“ raabte Jules uden at skjule den Foragt, han i dette Øjeblik følte for den skamløse Kvinde og med en saa høj Tone, at Ida betids kunde høre hans Stemme og vende tilbage, — „De søger

at besmykke Dem selv ved at kaste Skylden paa Ida, men jeg kjender hende, Jorden bærer ikke en renere og blidere Skabning, og for at retfærdiggjøre os begge, skylder jeg Dem den Tilstaaelse, at jeg siden igaar er hendes Forlovede; det var kun efter de største Overtalelser, at hun gav mig sit Løfte om at komme herned et Øjeblik. Jeg vilde tale med hende uforstyrret. Men De! skulde jeg virkelig tage fejl, at ogsaa De gik herned for at see en Anden end mig, saa maa De tilgive det, thi ikke alene iaften har jeg tænkt mig en saadan Mulighed; men allerede i Vinter paa Maskeballet hos X., hvor en smuk Tyrkinde forsvandt i et Sideværelse med en Ungarer, der uden Maske passerer under Navn af Forstjunker R. De tier, min Frue! De indseer, at Forstillelse er unyttig, jeg kjender Deres Forhold. Handel mod Deres Datter, som det behager Dem, men betænk, at foruden Forstjunkeren er jeg den Tredie i Deres Hemmelighed. Nu anbefaler jeg mig. Fru Frank! jeg hører R. hoste i Gangen her næst ved."

Jules gik og stod en Minut senere paa den anden Side af Havestakittet. Han gik hjem, forbandende sit Uheld, Fru Frank og Forstjunkeren som Aarsag dertil.

Oppe paa Troldborg ilede man rastløs hid og did i Julies Sygeværelse. Den fortvivlede Moder bøjede sig over Sengen, og Hermanns hele Sjæl udtalte sig i

det Blik, hvormed han betragtede sin Søster. Moer Tusses Skikkelse stod i Krogen, indsvøbt i sin pjaltede Kaabe, støttet til Krykkestokken; kold og ligegyldig betragtede hun den almindelige Smerte, en slet dulgt Glæde lyste ud af de plirrende Øjne. Adelheid og Otto Bretton vare ogsaa tilstede; Hykleri og Forstillelse traadte istedetfor den Smerte, der arbejdede i de Øvriges Bryst.

Julie havde forlængst taget Afsked med alle sine Kjære. Hun laa stille med lukkede Øjne; af og til rørede de hurtig bævende Læber, der aabnede sig for at tale, at hun endnu ikke var hensluмret. Den tændte Astrallampe brændte døsigt; der herskede en Stilhed overalt i Værelset, som kun Moderens og Idas Graad afbrød. Klokken slog Ti; ved dens sidste Slag syntes Julie at vaagne; hendes store Øjne skuede omkring i Kredsen af de Tilstedeværende. En sjælden Klarhed straalede i dette Blik; med et Smil nikkede hun til Ida, trykkede Hermanns Haand fast; endnu engang saae hun sig omkring i Værelset . . . og døde.

Otte Dage græd den trøstesløse Moder ved hendes Lig, da den niende Dags Sol spejlede sig i Troldborg Sø, kjørte man en Kiste ud af Gaarden, et Lig, der gjemte et forhen inderligt og smertefuldt, men nu roligt og følesløst Hjerte. Udenfor Kirkegaarden stod den gamle Tusse, støttet til sin Stav, og stirrede paa Lig-

toget. Da Vognene vare forsvundne bag den lave Port, opslog hun en skraldende Latter og udbrød, idet hun haltede hen til Graverens Kone, der stod noget borte fra hende: „Ser I, godt Folk! det var nu saa uvant, som hun der maatte afsted; veed I hvorfor?“

„Nej Kors, Mo'er Tusse!“ udbrød den Spurgte forfærdet, „hvad taler hun der om?“

„Det kan I svare Jer selv paa, naar I erindre, at Tusse engang havde en Mand, som den salig Herre lod række Hals paa Ausing Hede, og to Sønner, som han lod sætte i Skunterie med Bøjler og Lænker paa. Ha! ha! ha!“

Hun humpede efter denne Forklaring hurtigt afsted ind i Hørlingeskoven. Frygtsomme betragtede de enfoldige Bønderkoner hinanden, derpaa den Bortgaaende, indtil hun forsvandt for deres Blik bag ved Kirkegaardsmuren.

Pastor Steiners Tale over Julie var kort; men man saae, at Følelsen gav ham Ordene dertil; nogle Gange maatte han afbryde for at skjule sine Taarer. Laa maaske Grunden i Bevidstheden om, hvor stor Deel han selv havde i denne sørgelige Begivenhed, eller var det ved Synet af sin dødblege Søn, der stirrede ned paa Kistelaaget, som om han derigjennem endnu engang vilde skue den knækkede Lilie? Det var rørende at see den gamle Præst med blottet Hoved og snehvide Lokker,

omgivet af en hulkende Skare, der forgjæves søgte at tilbageholde deres Taarer. Da Talen var endt, listede Ligfølget sig bort; kun Graveren, Præsten og Frantz bleve tilbage, den sidste ubevægelig, stirrende ned paa Muldet, som med hule Dump faldt paa Kistelaaget og skjulte det. Præsten traadte hen til ham, lagde sin Haand paa hans Skulder og udbrød: „Kom min Søn, lad os gaa hjem."

„Hør, Fader," hviskede den unge Mand, og hans Blik hvilte med et fortvivlet Udtryk paa Steiner, — „hvem af os To har den største Skyld i denne stakkels Piges Død? Du, som forbød mig at tænke paa hende, fordi min Kusine var et fordelagtigere Parti, — eller jeg, som adlød Dig? Paa hvis Regning vil Gud skrive dette Mord?"

Den gamle Præst græd og trykkede Sønnen til sit Bryst. „Min Søn," hviskede han, „Gud tilgive os vore Synder!"

„Amen!" mumlede Frantz og lod sig af Faderen føre hen til Vognen, der ventede udenfor Kirkegaardsmuren.

Nogle Dage senere rejste Fru Frank, Adelheid og Ida tilbage til Kjøbenhavn. Paa en Kæmpehøj stod et ungt Menneske, da Vognen kjørte forbi, og kun Ida saae tilbage; med sit Lommetørklæde tilviftede han hende den sidste Hilsen. Det var Jules Hjelm.

Efterat han den foregaaende Aften havde taget Afsked med hende i Haven og aftalt, hvorledes de skulde gjensees i Hovedstaden, stod han nu paa Højen og saae den Elskede forsvinde med den hurtigt kjørende Vogn. Fjorten Dage senere tog ogsaa han samme Vej tilbage til sin Fødeby.

VIII.

Uventede Omstændigheder.

Vi ere atter i Kjøbenhavn, see den almindelige Færdsel, Liv og Virksomhed udbredt overalt, høre atter Karethers og Droskers Rullen i de brolagte Gader, Sælgekonernes og Torvebøndernes høse Skrig, kortsagt: Hovedstaden ligger opladt i sin hele Storhed og Smaalighed. — Skjøndt fortrolig med denne Støjen og Larmen, Skrigen og Raaben, forekom den dog Jules fremmed og ubehagelig de første Dage efter Tilbagekomsten. Han havde jo været i Jylland, tilbragt en Sommer i den fredelige Stilhed og Ro, der er udbredt over Danmarks Halvø. — Underlige Hændelse! den første Bekjendt, han mødte, var hans Ven, Maleren Carl, som man erindrer fra det første Kapitel i denne Fortælling. Jules gjenkjendte ham næppe. Den korte Frakke var en Alen længere, den udslagne Krave var vegen for et vældigt, højt Halsbind med store, stive Flipper. Under Armen var stukken tre tykke Bøger og

en Del beskrevne Papirer. Saaledes traadte han Hjelm imøde.

„Min Gud, Carl! hvad gaaer der af Dig?“ udbrød han forundret, „dersom det ikke var højlys Dag, skulde jeg aldrig have kjendt Dig i denne Forklædning.“

„Du tager fejl, Broder Jules,“ ytrede denne, „det er min rigtige Klædning. I de fire Aar, jeg boede hos Dig, gik jeg, som Du siger forklædt.“

„Du taler i Gaader, min Ven. Hvor kommer Du fra, saaledes udstaferet?“

„Fra min Manuducteur i Prindsensgade,“ svarede Carl. „Kjender Du denne hersens lille Bog? De to andre ere Heilmanns Maltlære, dem studerer jeg nu istedetfor Anatomi og Former efter Antikkerne, med eet Ord: jeg har slaaet mig fra Kunsten, det er det Hele.“

„Og hvad studerer Du da istedetfor?“

„Brændevinsbrænderiet! det kan Du tro, er noget Andet; hver evige Morgen op Klokken halv sex, læse et Kapitel paa fastende Hjerte, saa til Professoren i Laboratoriet, der har jeg praktiske Øvelser den hele Formiddag, og alt dette gjør jeg med Lyst og Interesse.“

Denne Tidende aftvang Jules en hjertelig Latter. Carl mumlede: Gud maa vide, hvad han finder saa latterligt; jeg troer, at han kunde fnise ved sin Faders

Kiste, saa let og komisk tager han sig det Alvorligste."

„Til Foraaret holder jeg Bryllup med Rikke; hun er i denne Tid ude paa Landet for at lære Husholdningsvæsenet. Min tilkommende Svigermoder har lovet at ville forstrække mig med den fornødne Mynt til at begynde med; hun har 17000 paa Rente, maa Du vide. Om nogle faa Dage tager jeg til Nyborg, forsynet med brillant Testimonium fra min Professor, for at slutte Accord om Brænderiet. Nu veed Du Alt, og jeg venter at høre din uforbeholdne Mening derom."

„Min Mening, kjære Carl," svarede Jules, „er, at Du i enhver Henseende har handlet ret og fornuftigt. Uden Lyst og Kald til den Kunst, Du dyrkede, var det Daarskab ikke at holde op dermed; Du sparer Dig derved den Anger, som mange af de saakaldte Genier engang ville føle; jeg lykønsker Dig af mit ganske Hjerte til din Beslutning. Bedre at være Noget end slet Intet."

„Ja, det siger jeg Pine Død med," ytrede Carl glad, — „Du har haft godt af din Rejse, kan jeg mærke; skulde Du engang hændelsesvis komme til Nyborg og høre Tale om Brændevinsbrænder Carl Hansen, saa ved Du, at samme Mand er din Ven; Du vil altid være mig en kjær Gjæst, og paa Mad og Drikke skal det ikke skorte — levvel!"

Carl gik. Jules tog Papir, fint Velinpapir, skar Penne og skrev til Ida Frank. Otte Dage gik; der gik hele fjorten. Maleren saae kun sin Forlovede ved Vinduet og maatte nøjes med et kjærlighedsfuldt Blik, der gjengjældte hans Hilsen. I Comedien kom Ida vel engang om Ugen, men her var hun garderet af Fru Frank og Adelheid. Jules haabede stedse, at hun skulde komme alene, og at han derved paa lignende Maade, som den han havde at takke for sit første Bekjendtskab, kunde tale et Par Ord i Enrum, men forgjæves. — Naar det var mørkt, gik han ad Vestergade til; paa Slaget Elleve stod han for Grossererens Port; i samme Øjeblik aabnedes det lille Portkammervindue, hvor Ida havde sit Soveværelse, et hvidt Papir firedes ned i en Snor, et andet Stykke blev hejset op; „Godaften" og „Godnat" vare de Ord, der vexledes imellem dem. Paa denne Maade underholdt de to Elskende sig med hinanden en hel Maaned, uden at Noget forstyrrede dem. En Aften, efter at Jules havde løst Idas Brev fra Snoren og bundet sit eget dertil, blev Vinduet aabnet til Franks Dagligstue saa uformærket, at han ikke hørte noget.

„Godnat Ida!" hviskede han.

„Godnat, Hr. Hjelm!" svarede en Stemme i det nu aabnede Vindue.

Jules vendte sig og saae Fru Franks Ansigt kigge ud deraf.

„Jaften er det næppe nogen Fejltagelse," hviskede hun, da han gik forbi Vinduet, „idetmindste ingen gjensidig, jeg beklager blot, at Deres Korrespondence fra nu af er endt."

Grosserer Frank havde imidlertid ganske andre Ting at tage vare paa. Hans Huus stod rede til at erklære sig insolvent, og han saae intet Middel til at forhindre den uundgaaelige Bankerot, som truede ham. Allerede i længere Tid vare hans daarlige Omstændigheder ingen Hemmelighed, idetmindste ikke for vedkommende Kreditorer; daglig indløb Regninger og Fordringer paa deres Tilgodehavende. Paa Børsen mumlede man allehaande om hans slette Stilling. Hans Venner, der forhen havde anseet det for Ære at blive viist Opmærksomhed fra hans Side, trak sig tilbage. Fru Frank og Adelheid toge stor Deel i Mandens Bekymring; det angik dem jo selv, og de indsaae de uheldbringende Følger, det forestaaende Fald vilde have for dem. Det eneste Haab, Frank endnu havde at støtte sig til, var, at hans forrige Kompagnon, Bretton, skulde forstrække ham med et Laan imod at tage Prioriteter derfor i alle hans Ejendomme. Han havde i denne Anledning tilskrevet Vennen et langt Brev og ventede nu længselsfuldt et afgjørende Svar herpaa. —

Vi ere nu rykkede ind i Begyndelsen af Oktober I to Maaneder var det lykkedes Fru Franks Aar-

vaagenhed at afskjære enhver Forbindelse mellem Jules og Ida. Ida tilbragte Tiden i tiltagende Angest, medens Fru Frank udtænkte daglige Ydmygelser, hvormed hun og Adelheid formørkede den unge Piges Tilværelse.

Det længe ventede Brev fra Franks Kompagnon i Hull var ankommet; det indeholdt en Undskyldning og et formeligt Afslag paa det attraaede Laan. Den skuffede Handelsherre saae nu en uundgaaelig Fallit imøde. Samme Postdag modtog Otto Bretton fra sin Fader følgende Brev:

„Min Søn!

Af et fra Hr. Frank modtaget Brev erfarer jeg, at han staaer paa Nippet til at erklære sig insolvent og gjør mig derfor den Bøn at forstrække ham med et Laan imod Sikkerhed etc. At jeg ikke vil eller kan indlade mig i den Affære, er indlysende, og jeg har derfor under Dags Dato tilskrevet ham desangaaende. Under slige Omstændigheder vil min Søn nok indsee, at Adelheid Frank ikke længer kan være noget passende Parti for Dig, og da jeg just her i Byen staaer i Konnexion med et Huus, hvori jeg gjerne saae Dig introduceret, fordi jeg veed, at det kunde have fordelagtige Følger for os, saa ønsker jeg, at Du trækker Dig tilbage fra Franks, dog saaledes, at det ikke kommer til noget Brud mellem Dig og

Familien; nu er han vel i slette Omstændigheder, men muligt, han igjen kan rejse sig. Man kan ikke vide, hvad der vil skee. Tag med første Skib, som afgaaer hertil. To smukke Lady's vente Dig.

Din Fader

Melchior Bretton.

P. S. Da jeg antager, at Du kunde ønske Dig Eet og Andet før din Afrejse — maaske have nogen Gjæld, saa har jeg hos H. & Komp. ladet Dig anvise til Udbetaling 50 L. St."

„Gud velsigne Dig, min kjæreste Papa," raabte Otto jublende, da han havde læst dette Brev, „det var en meget fornuftig Spekulation af Dig — Ja! jeg maa til Hull. To Lady's! Penge! blive fri for Adelheid! Hvilke Udsigter! Vær Du kun rolig, gamle Sjæl! jeg skal vide saa fint og uformærket at losrive mig fra alle de Baand, der binde mig, at hverken min Brud eller de Andre af mine smaa Veninder skulle mærke det Mindste, før jeg er borte; disse 50 Pund skal jeg anvende; men det Eneste, jeg ikke anvender dem til, er til det, Papa foreskriver. Victoria!"

„Ulykken kommer sjælden alene." Det maatte den stakkels Grosserer sande; thi Dagen efter at han havde modtaget det afslaaende Svar fra sin Ven i Hull, fik han Underretning om, at den længe frygtede Copella var kommen, og at denne om Eftermiddagen vilde have

den Ære at aflægge ham et Besøg. Det var et Lynslag for den ulykkelige Mand. Dodbleg sank han om i sin Sofa.

„Men min Gud! hvad fattes Dig?“ udbrød Fru Frank forskrækket.

„Jeg er en ruineret Mand!“ hviskede han, „vi ere i Bund og Grund ødelagte, ingen Penge, ingen Redning, og endnu idag kommer den værste af alle mine Kreditorer, Copella, med sin Fordring paa 12,000 Mk., hvoraf jeg ikke kan betale 1200. Hvad skal jeg gribe til?“

„Er der da intet Middel til Redning? Har Du faaet Svar fra Ottos Fader i Hull?“

„Ja, desværre!“ svarede Frank, „her seer Du Brevet fra ham, læs selv; jeg har kun een Udvej — Bettelstaven!“

„Kunne vi da ikke faae Opsættelse hos denne Copella?“ spurgte hun.

„Denne indiske Vampyr vil ikke have nogen Overbærelse med os; jeg kjender disse Herrer. Gaa Du imidlertid ind, Minna; gjør Dig rede til at modtage Copella saa venligt som muligt; jeg vil endnu eengang see de ulykkelige Dokumenter igjennem.“

Om Eftermiddagen rullede en Vogn op ad Vestergade og holdt udenfor Franks Port. Grossereren traadte bleg og forvirret ind til sin Hustru og Adelheid i Dagligstuen. Fru Frank gik til Vinduet og saae, skjult

af Jalousierne, en Mand stige ud af Karethen, medens en sort Tjener ringede paa Porten.

„Han skal beværtes saa gentilt som muligt," hviskede Frank, „vi maa vise ham den største Opmærksomhed og ikke lade os mærke med vor Frygt, maaske — — nej! nej? ethert Haab er borte."

„Giv Dig dog tilfreds, Fader!" hviskede Adelheid, „Du viser Dig jo, som om baade vor timelige og evige Velfærd var i hans Magt; han seer saa god ud og vil vist ikke være imod os, som Du troer."

„Gud give det! kun af hans Naade maa vi vente Alt."

Fodtrin lode paa Trapperne; Copella traadte ind.

Det var en høj, feer Mand, henved 50 Aar, med et smukt, brunligt, stærkt markeret Ansigt, hvis sørgmodige Træk bar Vidne om gjennemgaaede Strabadser. Han var simpelt klædt; kun en tyk Guldkjæde, der tre dobbelt gik fra Uhret i Vestelommen omkring Halsen, lod formode, at han var velhavende. — Venligt hilste han paa Fruen og Adelheid og syntes slet ikke at bemærke Franks forlegne Udvortes. I Begyndelsen var Samtalen stiv og ceremoniel, men den blev snart fri og utvungen, hvortil fornemmelig Fruen bidrog. Det syntes endog, som om Frank havde glemt en Deel af sin første Frygt, da han mærkede, at Copella ikke omtalte sin Fordring.

Overraskelsen malede sig i Copellas Træk, da han saae Ida træde ind i Værelset. Han tav, medens hans Øjne ufravendt vare hæftede paa hende. Han lod siden-efter i Talens Løb nogle Ord falde om en slaaende Lighed mellem den unge Pige og en afdød Bekjendt. Der blev denne Gang Intet videre talt derom.

Damerne fandt Copella interessant og underholdende; hans Tale var livlig og robede Dannelse; det ædle Ud-tryk i hans Ansigt forfejlede ikke sin Virkning. En Byrde var falden fra Grosserérens Bryst, thi da han hændelsesviis under Talen berørte Fordringen, afbrød Copella ham med de Ord: „En anden Gang derom, iaften ville vi ikke tale om Penge.“

Theen blev baaret ind, Ida præsiderede derved, hver Gang hun slog sine smukke, mørke Øjne op, mødte de Copellas, som faste og gjennemtrængende betragtede hende; det undgik ikke Fru Franks Opmærksomhed, at deres Gjæst hele Tiden, medens Ida var nærværende, lod til at være betydelig adspredt og tankeløs.

„De har altsaa besluttet at blive her i Byen for Fremtiden?“ spurgte Frank i Talens Løb.

„Nej!“ svarede Copella, „ikke længer end til næst-kommende Efteraar, saa tager jeg atter tilbage til St. Croix; det var egentlig blot Lysten til at see mit Føde-land eengang endnu og dvæle her nogen Tid, der for-anledigede denne Rejse. Desuden,“ — vedblev han,

„jeg har endnu en vigtigere Grund end den nævnte; derom mere imorgen. Jaften vil jeg uforstyrret nyde den Fornøjelse, Underholdningen i denne elskværdige Kreds skjænker mig."

„Imorgen," tænkte Frank ængstligt.

Da Theen var drukket, blev Klaveret slaaet op. Først Klokken tolv tog Copella Afsked med Familien og lovede at komme igjen næste Morgen. „Ikke alene som Incassator af den Bagatel, De er debiteret for," — bemærkede han smilende, „jeg har foruden denne endnu en anden Sag at afgjøre med Dem."

„Denne Dag gik godt," udbrød Frank, idet han gik op og ned ad Gulvet og skød Kalotten frem og tilbage paa Hovedet — „imorgen gjælder det, Gud maa vide, hvad Manden mener med den anden vigtige Sag, han har at afgjøre med mig?"

Efterat man havde udtømt sig i Gisninger, Formodninger og Lovtaler over den interessante Fremmede, gik Familien til Sengs.

Allerede Klokken ni om Formiddagen finde vi Grossereren og Copella siddende sammen i Kontoret. Den Sidstes Ansigtstræk bar Præg af en urolig Spænding, medens Fortvivlelse lod sig tilsyne hos Frank. Hans Skjæbne var nu saa godt som afgjort, han kunde ikke længer smigre sig med noget Haab.

„Det var altsaa vort Mellemværende," — udbrød

han rolig — „som vi skulle opgjøre; — jeg vil tage Bøgerne frem.“

„Hør, min Ven!“ udbrød Copella, „lad det bero lidt dermed, hvorfor denne Hast? Min Mening var ikke at gjøre Dem Ulejlighed saa tidligt, for at faae denne Sag afgjort. Der er en anden Gjenstand, som jeg ønsker at tale med Dem om.“

Frank tog atter Plads, og Copella vedblev: „De erindrer maaskee fra vor Samtale igaar den Lighed, jeg fandt mellem Deres yngste Datter og en afdød Slægtning af mig; De fortalte, at den unge Pige kun var en Adoptivdatter af Dem; jeg veed det; vi ere uforstyrrede her, Intet forhindrer mig fra at tale uforbeholdent med Dem. Det var ikke den blotte Lighed, som tiltalte mig; jeg vil forklare mig tydeligere. Mit Stammenavn er ikke Copella, men Stilling; under dette Navn kom jeg for tyve Aar siden til Kjøbenhavn fra Jylland; de første Bekjendtskaber, jeg sluttede, var blandt de anseeligste Familier her.“

Nu fortalte han, hvad Læserne allerede ere gjorte bekjendte med; hvorledes han tog til Vestindien, og det, som sidenefter var hændet ham der.

„Jeg har seet meget,“ sagde han iblandt Andet, gjennemgaaet meget, mit hele Liv har været en Rejse mellem Klipper og Skjær, Afgrunde og Kløfter; sjældent smilte en venlig Solstraale paa min Vej; først i de

sidste otte Aar har jeg nydt Lykkens Goder. Lykke siger jeg — hvad er egentlig den Lykke, som Formue og Guld kan byde, naar man ved Vane forud næsten intet Savn føler ved at undvære det? Jeg vilde være fattig igjen, betle mit Brød og dog føle mig tilfreds, dersom blot eet eneste Ønske kunde blive opfyldt."

„Og dette Ønske?" spurgte Frank deeltagende.

„Jeg er Fader," svarede Copella. „Jeg efterlod Kone og to smaa Børn i yderste Armod herhjemme, jeg har aldrig seet dem siden. Jeg er nu selv kommen hertil, fordi jeg troer at have fundet et Spor. Giv mig nu Underretning om det, som angaaer den unge Pige; hvorledes De lærte hende at kjende; dølg Intet for mig; den allermindste Omstændighed kunde maaskee lede til et Resultat, for hvis Følger jeg vil velsigne Dem."

„Hvem Idas Moder er," begyndte Grosseereren, da Copella tav, „kan jeg intet Vist meddele Dem om; hun boede først tilligemed sin Datter hos en Paarørende paa Lungslevgaard i Jylland, en halv Mil fra det Sted, hvor jeg tilligemed min forrige Kone plejede at tilbringe Sommeren. Efter denne Paarørendes Død kom hun i Huset hos en fattig Husmandsenke, som, efter hvad hun fortalte, i forrige Dage skulde have tjent hos hende. Min salig Kone fattede Godhed for den Fremmede; men vi mærkede snart, at det ikke var saa ganske rigtigt med hendes Forstand. Hver Aften sad

hun udenfor Hyttedøren, stirrede stift hen for sig og talte i Et væk med sig selv. Hendes muntre Børn morede sig imidlertid ved at lege med de andre Smaapiger i Byen. Moderen var meget tilbageholden og folkesky, og kun med største Vanskelighed lykkedes det os at aftvinge hende Svar paa vore Spørgsmaal. Hun beklagede sig da stedse over, at Guds Haand laa tungt paa hende, at hendes Modgang var Straf, fordi hun havde været ond mod sin Mand, og berørte lejlighedsviis Forhold, der lode os formode, at hun forhen havde fristet langt blidere Kaar. Min Kone syntes godt om hendes lille Datter og tog hende flere Gange med sig op paa Gaarden, ogsaa Glutten holdt meget af hende; vi besluttede at beholde Barnet hos os og fik Lov dertil af Moderen; hendes virkelige Navn, Emma, forandrede vi til Ida, da vi kort i Forvejen havde mistet en Datter, som hed saaledes."

„Almægtige Gud!" udbrød Copella, „min Datter hed Emma; der er ingen Tvivl længer; Deres Ida er min Lauras Datter."

„Laura! Ja ganske rigtigt," raabte Frank, „saaledes kaldte Idas Moder sig. —"

„Hvor er hun?" afbrød Copella ham, „kald hende ind, lad mig see hende, trykke hende til mit Bryst, spørge hende, om hun vil kalde mig Fader."

I Grossererens Dagligstue drømte man ikke om,

hvad der foregik i Kontoret. I en urolig Spænding gik Fruen op og ned ad Gulvet, hendes Tanker dvælede ved den glædeløse Fremtid, som ventede hende efter Franks Fallit. Adelheid sad i en hvid Morgenkjole, med Haanden under Kinden, stirrende ud ad Vinduet; hun kjedede sig denne Morgen, var i slet Humør og gav sit onde Lune Luft i bitre Ytringer mod Ida, som sad i en Krog af Værelset og syede. Ida svarede ikke, men hæftede sine vaade Øjne bønligt paa Moderen.

„Kjære Moder!" hviskede hun tilsidst grædende.

„Kjære Moder!" gjentog Fru Frank; „ja, hidtil har jeg givet Dig Grund til at kalde mig saaledes; vover Du oftere at tirre Adelheid, lader jeg Dig sulte, spærrer Dig inde paa Pulterkammeret, — piner og plager Dig paa enhver Maade, saa at Du ret snart skal komme til at angre din Gjenstridighed."

„Behandl mig, som Du vil, kjære Moder!" udbrød Ida, „jag mig blot ikke fra Fader."

„Du Tiggerunge!" raabte Fruen med et Furieblik. „Bort skal Du; jeg kan ikke fordrage at see Dig; jeg kjender Dig, Du Hyklerske; det er blot Tanken paa Hjelms, dette overspændte Menneske, der sætter Dig Fluer i Hovedet; med ham kunde Du blive lykkelig, for ham kunde Du passe, romantisere, leve af Maaneskin, Rosenduft og Følelse og saadant Vaas, som dit Hoved er fuldt af. Endnu iaften skriver Du det endelige Afslag til ham, eller Gud naade Dig!"

„Jeg kan ikke," svarede Julie hulkende.

„Ikke det?" sagde Moderen rasende, „tør Du sige, at Du ikke vil? Jeg skal lære Dig at lyde, hvad jeg befaler." — — I dette Øjeblik aabnedes Døren og Frank styrtede ind.

„Ida!" raabte han, „Ida! mit kjære Barn, kom til mig! Kone, hvad er det for et Optrin?"

Fru Frank blev forundret over denne usædvanlige Tiltale.

„Kom Ida!" vedblev Frank, „kom, kom! tør dine Øjne, fra nu af skal Du fælde Glædestaarer; Du rives ud af dette Helvede; jeg skjænker Dig den Fader, som Du hele dit Liv har savnet."

Med disse Ord tog han den unge Pige ved Haanden og forlod Værelset med hende.

„Men hvad Pokker gaaer der af ham?" udbrød Fruen forundret, „er Manden bleven gal?"

„Gud skal vide det," svarede Adelheid, der fra sit Sæde ved Vinduet havde været en ligegyldig Tilskuer af Scenen mellem Moderen og Ida. „Jeg troede, at han og den smukke Vestindianer vare beskjæftigede nede i Kontoret med ganske andre Sager; jeg vil liste mig ned og lure lidt. Gjennem Kontorets Nøglehul kan jeg see og høre, hvad de tale."

Fader og Datter hvilte ved hinandens Bryst. Ida græd; Kummer og Smerte er endt, hendes Øjne straa-

lede af Fryd. Frank gned rørt Hænderne, drejede sin Kalot og raabte: „Upaatvivleligt! Upaatvivleligt! det er Deres Datter."

„Ja, det er hende!" stammede Copella, medens Taarerne randt ned ad hans mørkladne Kinder, „hun har erkjendt mig for sin Fader, hun vil være min Datter. Dette Øjebliks Lykke opvejer et helt Livs Modgang. — — Min kjære Datter!" vedblev han, og hans glædetindrende Blik spejlede sig i hendes med et Udtryk af den ømmeste Kjærlighed, — „hvor Du skal blive lykkelig hos mig, saa glad og tilfreds, som et Menneske kan blive. Først nu takker jeg Gud for min Rigdom, fra nu af har den Værd for mig, fordi den giver mig Midler til at skabe Dig Tilfredshed og Glæde. Og Dem, kjære Frank! hvorledes skal jeg takke Dem, som er Ophavsmanden til min hele Lykke? Hvormed gjengjælde Dem det, De har gjort mod mit Barn?" —

„Hm!" udbrød Frank, idet han gik omkring i Værelset med underlige Gebærder, „jeg er jo selv tilfreds med at være Aarsag dertil."

„Altsaa, Du følger mig," sagde Copella til Ida, „Du tager hjem med mig og bliver hos mig i Fremtiden?"

Copella kyssede hende ømt og trykkede hende til sit Bryst — „Allerede i Eftermiddag skal Alt være indrettet til din Modtagelse hos mig; Du tager

imidlertid Afsked med din Plejemoder og Familien her. Og nu Frank! nu ville vi afgjøre vort Mellemværende; tag Deres Bøger frem, min Ven!"

Ved disse Ord stivnede pludseligt Grossererens Ansigtstræk. Copella fremtog sin Brevtaske og opsøgte Beviset paa sit Tilgodehavende.

„Ja, Højstærede!" udbrød Frank, da han havde hentet sine Bøger, „jeg maa tilstaa Dem — — — —"

„Undskyld, min Ven!" afbrød Copella ham. „Blæk og Pen, om jeg tør bede."

„Det er trange Tider," begyndte Frank igjen. — Copella skrev, — „de sidste Aars uheldige Conjuncturer have haft en betydelig Indvirkning paa mine Forhold."

„Vi ville saa hurtigt som muligt opgjøre vort Mellemværende," bemærkede nu Copella, idet han rakte Frank nogle Dokumenter, — „vær saa god, min Ven! her er min Fordring paa Dem; jeg har tilføjet en lille Bemærkning underneden."

„Er det muligt?" raabte Frank forbavset, — „er det muligt? Copella! lad mig knæle for Dem, lad mig omfavne Dem, herlige, velsignede Mand! jeg er reddet! De har ikke villet min Undergang! O, Gud ske Lov og Tak!"

Grossereren dansede affindig af Glæde omkring i Værelset med Papirerne.

„Jeg kjendte Deres Forfatning," ytrede Copella,

efter at Grosserens første, heftige Udbrud vare overstaaede, „allerede længe var jeg vidende om, at det ikke vilde være Dem muligt at tilvejebringe det Beløb, jeg kunde fordre, uden Vanskeligheder fra Deres Side; jeg besluttede derfor at eftergive Dem det, fordi — jeg kunde gjøre det uden at lide noget Savn; — nu derimod er det jo blot en Pligt, jeg opfylder, kun et lidet Afdrag paa det, jeg er Dem skyldig for min Datters Opdragelse. — Men een Bøn gjør jeg Dem; De maa love mig at lade de af mine tidligere Forhold, som jeg nylig omtalte, blive en Hemmelighed; tør jeg fordre Deres Æresord til Pant derpaa?"

„Upaatvivleligt, kjære Ven!" svarede Frank, „vær forsikret om, at Ingen skal høre et Ord derom af mig."

Han læste atter, beruset af Glæde, de faa Ord, Copella havde tilføjet sin Fordring, hvormed han kvitterede for den hele Sum, saaledes at alt Mellemværende var afgjort.

„Du gode Fader!" hviskede Ida, idet hun kjærligt klyngede sig til Copellas Bryst, „den første Handling, jeg er Vidne til af Dig, fortjener min Kjærlighed."

„Kjære Barn," svarede Copella med et lysende Blik, „vi skulle Begge blive lykkelige. Nu maa jeg gaa for at ordne alt til min lille Husalfs Modtagelse, og saa skal intet mere skille os."

Den glædesdrukne Frank var imidlertid gaaet op i

Dagligstuen for at bringe Hustru og Datter den glade Efterretning; da Copella hørte ham komme tilbage, fulgt af Moder og Datter, tog han hurtig sin Hat, kyssede Ida og gik bort for at unddrage sig Familiens Taksigelser.

Fru Franks Vrede og Strænghed forsvandt, saasnart hun fik den gunstige Vending at høre, som Idas Skjæbne saa pludseligt havde taget.

„Jeg gratulerer Dig, mit Barn!“ udbrød hun venlig og omfavnede hende. „Det kan jeg kalde at have Lykken med sig. Din Fader er jo Millionær, og Du vil i Fremtiden blot behøve at ønske for at see Alt, hvad Du lyster, for Dine Fødder. — Er Du længer vred paa mig? Jeg har vel været lidt streng imod Dig, maaske for haard undertiden, men altid har jeg haft din Lykke og dit Vel til Formaal.“

„Jeg erkjender det, kjære Moder,“ svarede Ida venlig, „jeg er altfor glad til at vredes paa Nogen.“

Adelheid var ogsaa bleven den kjærlige Søster og forestillede Ida, hvor godt og mageligt hun kunde have det i Fremtiden. „Saa bliver jeg da aldeles glemt,“ tilføjede hun smilende — „Du vil vist aldrig mere tænke paa din Adelheid.“

Ida var for god til at kunne forstille sig. Hun svarede derfor blot: „Føler Du da, kjære Adelheid, at jeg kunde have Grund til at glemme Dig?“

Adelheid rødmede og tav.

„Denne Dag er en Lykkensdag for os Alle," — raabte Frank, „i det Øjeblik jeg taber Tømmen og belaver mig paa at falde af, sidder jeg fasteſt i Sadlen; Gud velsigne Jer Alleſammen; jeg er en lykkelig Mand; denne Gang fallerer jeg næppe."

Om Eftermiddagen kom Copella tilbage til Grosſererens for at hente Ida. Fruen indbød ham til at blive Aftenen over.

„Det er jo den ſidſte, i hvilken vi tør kalde Ida vor Datter," bemærkede hun venlig, „og man ſkilles ſaa ſeent ſom muligt fra et Væſen, der er blevet os ſaa kjær ſom Deres elſkelige Datter."

Copella ønſkede imidlertid at komme hjem, og Ida tog Afſked med ſine forrige Forældre.

„Lev da vel, mit elſkede Barn," udbrød Fruen rørt og kyſſede hende, „tænk flittigt paa os, ligeſom Du ſtedſe ſkal blive en kjær Gjenſtand for vore Tanker og Ønſker."

„Lev vel, ſøde Ida!" ſagde Adelheid, „beſøg mig ofte, ellers dør jeg af Kjedſomhed."

„Gud velſigne Dig, mit Barn!" hviſkede Grosſereren, den Eneſte af de Tre, ſom meente hvad han ſagde, „vær en kjærlig Datter mod din Fader, ligeſom Du altid var det mod mig."

Ida kjørte med ſin Fader til hans Bolig i Bred-

gaden. Copella viste hende rundt i den straalende Suite af Værelser, han havde ladet indrette.

„Over alt dette," bemærkede han smilende, „er Du uindskrænket Herskerinde. Ingen vil sige og gjøre andet end hvad Du befaler, min Formue kan Du frit raade over, jeg fordrer blot din Kjærlighed derfor."

Grædende sank hun til hans Bryst. Ida følte sig saa tilfreds og lykkelig som den indespærrede Fugl, man gjenskjænker Friheden. Foragt og Krænkelser vare forvandlede til den kjærligste Omhu. Copella fandt sin største Glæde i at komme ethvert af hendes Ønsker imøde paa Halvvejen. De prægtigste Stoffer og Smykker skjænkede han hende. Ida benyttede alle disse Herligheder og glædede sig over dem.

Den næste Morgen finde vi Grossererens Familie siddende ved Theebordet, fordybede i Samtale med hverandre. Det ringede paa Klokken. Otto Bretton traadte ind. I de sidste Dage havde han ikke ladet sig see, fordi han havde haft travlt med Fordeeling af de anviste Penge. Denne Forretning var nu heldig tilendebragt, og skjøndt ingen af de Kreditorer, der stadig aflagde ham deres Visiter, havde erholdt en Skilling, vare dog vedkommende Billardstuer og Vinkjældere tilligemed flere af Brettons Veninder sjæleglade over Faderens Højmodighed. Otto bemærkede med Forundring den Forandring, som var foregaaet hos Grossererens. Adelheid

fængslede ham strax med en vidtløftig Fortælling om Ida og Copella. Da hun endelig havde udtømt sig, rykkede Otto frem med Aarsagen til sit tidlige Morgenbesøg.

„Min Fader ønsker, at jeg skal komme hjem til ham," ytrede han efter en foregaaende Indledning, — „skjøndt jeg altid har efterkommet hans Villie, kunde jeg dog i dette Kapitel have en besynderlig Lyst til at vise, at jeg ogsaa kan have min. Det lader sig imidlertid ikke gjøre, den Gamle kunde i Tilfælde af, at jeg ikke lystrede hans Ordre, faae isinde at tilbagekalde den Sum, jeg hidtil har modtaget. Jeg kommer derfor idag for at tage Afsked med Dem."

„Bliver Du længe borte, min Otto?" spurgte Adelheid i et pludseligt Anfald af Ømhed. „Naar seer jeg Dig igjen?"

„Aldrig, upaatvivleligt!" udbrød Grosseereren, der hidtil havde tiet, medens hans Øjne hvilede paa Otto, der forlegen saae ned i Theekoppen foran sig.

„Hvorfor antager De det?" spurgte han efter nogle Minutters Taushed, „jeg mener, at mit Forhold til Adelheid taler tydeligt for, at jeg saa snart som muligt vender tilbage."

„Jeg mener," svarede Frank med en usædvanlig Fasthed i Ord og Mine, „at dette Brev, som min Fuldmægtig fandt paa Trappen forleden, og som De

upaatvivlelig maa have tabt, taler for, at Deres Hr. Fader ønsker Alt ophævet mellem Dem og min Datter, og jeg maa tilstaa, at hans Ønske stemmer overens med mit."

Hermed rakte Grosserereren den forbavsede Otto et sammenlagt Papir, i hvilket denne med Forfærdelse gjenkjendte Faderens Brev.

„Rejs De!" tilføjede Frank, „for aldrig mere at vende tilbage, og medtag den Forsikring, at den gamle Frank i over eet Aar var en stadig, men tillige taus Tilskuer til Deres smukke Streger. Ikke uden Frygt saae jeg Adelheids Skjæbne knyttet til Deres. Denne Forbindelse burde forlængst være hævet."

De Tilstedeværende lyttede forbavsede til denne Tale. Otto søgte Hat og Stok og listede sig bort. Da han var gaaet, fortalte Frank sin Hustru og Adelheid Indholdet af det fundne Brev og meddeelte dem desuden adskillige andre Affairer, han var kommen til Kundskab om. Hverken Fruen eller Datteren fandt imidlertid, at det havde noget at betyde og bebrejdede Grosserereren hans letsindige Handlemaade. Frank tav og vendte tilbage til sit Kontor. Næste Morgen forlod Otto Bretton Kjøbenhavn og kom aldrig senere tilbage.

Jules Hjelms var endnu uvidende om den Forandring, der var foregaaet i Idas Stilling. Forgjæves gik han forbi Grosserer Franks Vinduer. Intet venligt Blik mødte hans. Ida var borte. Mismodig saae han

den ene Dag gaa efter den anden. Den samme Kjærlighed, som forhen havde haft en saa mægtig Indflydelse paa hans Kunst, gjorde ham nu ligegyldig og ufølsom for den. Han havde kun Sands for det, som angik hans Kjærlighed. Saaledes var hans Sindsstemning, da han en Aftenstund, ifærd med at gaa ud, mødte en sort Tjener. Upaaagtet vilde han gaa denne forbi, men Negeren stansede ham med det Spørgsmaal: „om her en Maler Hjelms boer?"

„Ja," svarede Jules forundret, „det er mig, hvad Godt, Ven Neger?"

Den Fremmede fremtog en lille forseglet Billet, som han rakte den unge Mand.

„My Herres smuk daughter me sender, that I schould bring Massa dette Brev."

Nysgjerrig greb Jules Billetten, betragtede Udskriften ved Hjælp af Lygteskinnet og gjenkjendte Idas Haandskrift; han foer op ad Trapperne, tændte Lys og læste, hvad vi allerede vide. Brevet sluttede med følgende Ord:

„Mellem fem og sex er min Fader ikke hjemme; men det skal han heller ikke være; vort Forhold er endnu en Hemmelighed for ham, som Du skal ende ved at anholde om min Haand i Overmorgen. Kom, min Jules! jeg har meget at tale med Dig om, som jeg ikke kan skrive.

Din Ida."

Jules gjennemfløj disse Linier, han forstod kun det Halve af Brevet, og dog jublede han.

Den næste Dag gik han hen til Ida. Han gjenkjendte næppe den fortryllende, rigtklædte Skikkelse, der traadte ham imøde; han trykkede undseelig den bløde Haand. Kun det yndige Ansigt og kjærlighedsfulde Blik var uforandret. Hans Øjne glede fra den ene Gjenstand til den anden i det med fyrstelig Pragt udstyrede Kabinet, de kostbare Møbler, de store Spejle, det rige Gulvtæppe, og til den slanke, skjønne Pige, der læner sig op til ham, og med et saa usigelig ømt og kjærligt Blik er Vidne til hans Forundring. Det ene Spørgsmaal viger for det andet. Han vil vide Alt, have Forklaring over Alt.

„Men saa hold dog op! Du Spørgesyge!" udbrød hun smilende, „kom! sæt Dig rolig i Divanen, saa skal jeg fortælle Dig hele Historien."

„Imorgen Aften kommer Du herop og forlanger Fader i Tale; Du fortæller ham, at Du holder meget af mig, at Du ikke kan leve uden mig, og at din største Lykke er at turde kalde Ida din, — skjøndt Du jo rigtignok allerede nyder denne Lykke. — Saa kommer jeg til, og naar jeg blot er venlig, kysser ham og siger: søde Papa! jeg troer ogsaa, at jeg kan lide dette Menneske; saa indvilger han i Alt; han kan ikke nægte mig noget. Naar han da har givet sit Samtykke, kommer

Du til mig hver eneste Dag og holder rigtigt af mig og saa, min Jules!" tilføjede hun og kyssede ham, „saa skal vi faae det godt. Du vil jo altid elske mig saa højt som nu, ikke sandt?"

Klokken slog otte, Copella ventedes hjem, og Jules tog Afsked og gik. Næste Dag forsømte Hjelms Akademiet. En vis Aengstelse beherskede ham, en indre Uro, som tiltog, jo længere Dagen gled; det forekom ham, som om der forestod noget Mørkt; han kunde ikke forklare sig Grunden, men mægtede dog ikke at bekæmpe sin Uro.

Om Aftenen sad Ida i sit Værelse med sit Sytøj, og ligeoverfor hende Copella, der læste i nogle Papirer. Hun tænkte paa Jules og hans Aerinde. Af og til saae Copella op fra Papirerne, og naar hans Blik da mødte Ida, vare hendes besjælede af den inderligste Ømhed.

„Hvor Du er smuk!" udbrød han, lagde Pennen ned og lod sine Øjne hvile paa hende.

Ida rødmede paany. „Det er din Kjærlighed, som gjør mig smuk," hviskede hun og rakte Faderen sin Haand over Bordet. „Jeg takker Gud for en saadan Fader."

„Og jeg," sagde Copella, „har aldrig været lykkeligere end iaften; jeg har beredet Dig en Overraskelse, som jeg hidtil skjulte, imorgen skal den blive opklaret."

„Ogsaa jeg har en Hemmelighed," sagde Ida — „iaften skal Du faae min at vide, og din lykkelige Datter vil da ikke længer have noget Ønske tilbage."

„Hvori bestaaer denne Hemmelighed," spurgte Copella smilende, „lad os udveksle vore Hemmeligheder for hinanden."

„Nej, nej!" svarede hun skjælmsk, „men hør! det ringer, jeg tør næsten tro, at den, som i dette Øjeblik trækker saa utaalmodigt i Portklokken, vil opklare Alt!"

En Tjener traadte ind og meldte, at en Fremmed ved Navn Hjelms stod i Forværelset og ønskede at tale med Copella.

„Hjelms!" gjentog denne bestyrtet, „allerede iaften?"

„Hvorledes!" udbrød Ida forundret, „Du veed allerede —"

„Alt! Alt! min Datter!" svarede Copella med et glædestraalende Blik.

Det bankede paa Døren. Jules traadte ind Hans første Blik gjaldt Ida, det næste Copella. Han studsede; han havde allerede flere Gange truffet denne hjemme hos sine Forældre uden at kjende ham; ogsaa paa Copella var Overraskelsen synlig; han formaaede kun med Møje at holde sig rolig.

„Hr. Copella!" udbrød Jules, idet han traadte hen til ham, „jeg har et Ærinde til Dem; jeg kan i dette Øjeblik ikke begynde med nogen Indledning og vil

derfor tale ligefremt og uforbeholdent. Jeg har lært Deres Datter at kjende, medens hun endnu var i Huset hos Grosserer Frank; jeg har elsket hende, fra det første Øjeblik, jeg saae hende. Ida deler min Kjærlighed; jeg beder Dem derfor om Deres Samtykke. Da jeg allerede flere Gange har seet Dem hjemme hos mine Forældre uden at vide Deres Navn, formoder jeg, at De kjender mig. Idas og min Lykke ligger i Deres Haand."

„Hellige Gud! hvilken Fejltagelse!" udbrød han tonløst, idet han sprang frem og knugede Jules hæftig til sit Bryst; „Ulykkelige! Du veed ikke, hvad Du fordrer! — Min Søn Julius! Ida er din Søster!"

Faderens og Datterens Hemmelighed var udvexlet.

IX.

Et Aar senere.

Ida Copella til Henriette F . . .

Min kjære Veninde! Du bebrejder mig i dit sidste Brev, at jeg er saa sendrægtig med at skrive Dig til, og troer, at jeg er ligegyldig for Dig. Du tager fejl, Henriette! den Eneste, jeg kan aabne mit Hjerte for, er Du! — men hvad skal jeg skrive om? — Fortælle Dig, hvorledes et Menneske er tilmode, naar Lykke, Tilfredshed og fremfor Alt, Haabet er os berøvet! Skal jeg beskrive Dig den Ligegyldighed, som opfylder mit hele Væsen og gjør mig kold og udeeltagende for Alt, hvad der bevæger sig omkring mig, siden han blev min — Broder; — eller om min Faders Smerte over den Sorg, han var nødt til at volde os? Han er dog lykkeligere end jeg; han har jo Taarer tilbage, han kan græde. — Han har kjøbt et smukt Landsted ude ved Dyrehaven, og der have vi tilbragt Sommeren, siden Jules rejste til Italien. Det forekommer mig, som om

de sidste sex Maaneder have været længere end forhen sex Aar; hvor hurtigt plejede Tiden ellers ikke at svinde for mig, og nu! — Jeg er kjed af Landlivet; de smilende, soloplyste Marker, den venlige Natur, den muntre Færdsel rundt om. Naar jeg seer den Umage, Alle anvende, for at jeg kan blive lykkelig; naar jeg bemærker den Misundelse, som Adelheid føler, hvergang hun besøger mig, kan jeg ikke Andet end beklage mig selv og vredes over, at jeg saalidet paaskjønner det Gode, som blev mig tildeelt. Min Fader har forstrakt Grosserer Frank med betydelige Summer for at ophjælpe hans Affærer; — hvor han er taknemlig derfor! Fru Frank er øm og kjærlig mod mig; vor Rigdom skaber lutter glade og smilende Ansigter omkring os, kunde den blot skjænke mig den Ro, jeg savner! Dog, jeg er jo rolig; jeg finder mig taalmodig i min Skjæbne. Han, Jules var ogsaa rolig, da han rejste, men det var Fortvivlelsens Ro. Jeg er dog glad over, at han er borte; den Adspredelse og Afvexling, som Rejsen og Opholdet i fremmede Lande forskaffer, vil maaske virke velgjørende paa ham, maaske vil han lære at glemme — nej, han glemmer aldrig. Du skriver i Dit sidste Brev, at jeg er ung endnu, Du mener, at jeg nogensinde kunde.... — Hvorlidet kjender Du mig! Jda er idag et blegt, indesluttet Væsen, som Intet haaber eller ønsker mere. Jo! eet Ønske har jeg endnu tilbage, det at komme bort

herfra, losrive mig fra ethvert Minde. Jeg har sagt det til min kjærlige Fader, og han vil opfylde mit Ønske; næste Foraar tager han tilbage til Vestindien; han troer, at jeg vil have godt af denne Rejse. Du maa derfor besøge mig i Vinter! kom og tilbring nogle Maaneder hos os, det er det sidste Offer, jeg fordrer af dit Venskab.

Sommeren svinder, Vinden larmer udenfor mine Vinduer, Efteraaret ligger udbredt for mit Øje i dets hele sørgmodige Barskhed og Øde; men det udøver en velgjørende Virkning paa mig; Naturen harmonerer med mit Indre.

Blomsterne visne, Løvet falder fra Grenene og hvirvler rundt blandt Træerne inde i Dyrehaven. Snart er ogsaa jeg et visent, falmet Løv. —"

Rode's Eftflg. J. Skræm,
Bogbinderi
Brolæggerstræde 3.